

טרילוגיית 'שבורה'

שלמה

ג'יי. אל. דרייק

ג'י. אל. דרייק

שלמה

ספר שלישי בטרילוגיית שבורה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטרילוגיה לחצי כאן

ג'יי. אל. דרייק
שלמה

J.L. Drake
MENDED

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהות אחרונות: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015 by J.L. Drake
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7648-773 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הקדשה

אמא,

המסע שלנו בחיים יעמיד אותנו למבחן,
יעצב אותנו ויגדיר אותנו.
היינו שבורות ואז שבורות לרסיסים ועכשיו אנחנו
שלמות.
עכשיו הגיעה העת לחיות.
עכשיו הגיעה העת לסוף מהאגדות.
תיהני.

לתינוקת אוליביה,
רוצי בשביל שניים, אהבי בשביל שניים,
חיי בשביל שניים.
— דודה ג'ודי

פתח דבר

אומרים שהזמן מרפא את כל הפצעים, אך לא טורחים לציין שמדובר בחתיכת מסע מפרך.

אני בת עשרים ותשע, ואני מרגישה כאילו עוד לא ממש חייתי את החיים. עד כה חיי היו גדושים בשקרים, באובדן, במוות, בבגידה ובשיברון לב. לאחר כמה חודשים של גיהנום, סוף כל סוף הצלחתי להשאיר מאחוריי את החלק הגרוע מכל, ועכשיו אני מתחילה להרגיש שוב שלמה, לאסוף אט-אט את שברי חיי ולהרכיב אותם מחדש. הגיע הזמן לחיות... בדרכי שלי...

פרק 1

סוואנה

אני סוגרת את הדלת מאחורי קית', ומתבוננת בו בזמן שהוא נעלם במורד המסדרון. אני נועלת את שני הבריחים, את השרשרת ואת המנעול ומשחררת אנחת רווחה. קית' התקין אותם בלילה שהגעתי, בזמן שאני ניסיתי להעמיד פנים שאני יכולה להסתדר גם בלעדיהם. הוא ביקש מהאיש בדלפק הקבלה שישים עליי עין, והוא גם התקין חיישנים בכל החלונות שלי... אני גרה בקומה החמישית.

לאחר שאני חוטפת משהו לנשנש, אני ניגשת אל המראה, בוחנת את בגדיי ומחליקה את שיערי בכפות ידיי. אחרי שאני עורכת עם עצמי שיחת עידוד קצרה, אני לוקחת את המפתחות ויוצאת החוצה, מאלצת את עצמי לשים רגל אחת לפני השנייה. המעלית האיטית במידה מייסרת קוראת לי, אך אני בוחרת לרדת במדרגות. חלף שבוע מאז עזבתי את הבית הבטוח ועברתי לגור פה, שבוע מאז שראיתי את קול. קית' כל הזמן מוצא לעצמו תיקונים קטנים שיש לבצע ברחבי דירת החדר שלי, אותם הוא יכול לעשות רק במהלך הלילה, מאחר שעליו לעבוד במהלך היום. אני יודעת שהוא חושש להשאיר אותי לבד, ולמען האמת, נחמד לי שהוא ישן על הספה שלי. כמוכן שאני חוזרת ואומרת לו שהוא יכול ללכת ולהפסיק לשמור עליי כאילו שאני ילדה קטנה, אבל זה בסך הכול שקר נוסף שעליי להוסיף לרשימת שקרים ארוכה להפליא.

ביני לבין עצמי אני חוששת שלחברים שלי בבית הבטוח מתחיל להימאס ממני, לכן אני מנסה להיות עצמאית ככל האפשר.

זו הסיבה שאני הולכת ברגל שלושה רחובות עד למסעדה של זאק. אני יודעת שקית' יושב בבית הקפה שמעבר לכביש, ומשקיף עליי כדי לוודא שאגיע לשם בשלום. אני מחייכת לעצמי ושולפת את משקפי השמש. מי ידע שקית' המפחיד בסופו של דבר יהפוך לאח גדול ומגונן?

אני מחייכת בעליזות, בעודי נזכרת במה שקרה לפני מספר ימים.

"זאת הארונית שלך, הסינרים פה, השירותים נמצאים שם וזה המקום שבו את מעבירה את כרטיס העובדת בתחילת המשמרת ובסופה." זאק לוקח את כרטיס העובדת שלי ותוחב אותו לחריץ המיועד, אנחנו מאזינים בזמן שהמכשיר מנקב את הדף הצהוב הארוך. "הנה, עכשיו יום העבודה שלך התחיל באופן רשמי." הוא מסמן לי לבוא בעקבותיו דרך מסדרון קצר המוביל אל הבר המשתרע לאורך המסעדה. "מאחר שכבר עבדת בתור ברמנית, זה לא אמור להיות יותר מדי קשה בשבילך. ג'ייק יעשה לך חפיפה."

"בסדר גמור." פרפרים מרפרפים בבטני. אני לחוצה להיות בקרבת

כל כך הרבה אנשים; חלף זמן רב מאז הפעם האחרונה שזה קרה.

הוא מושיט לי את תג השם שלי. "העניין הוא כזה, סאבי. אם יש לך איזושהי בעיה עם הלקוחות, את פונה אל ג'ייק. הוא נהדר, והוא יעזור לך בכל מצב. אין לנו פה יותר מדי בעיות, אבל תמיד יש כאלה ש... ובכן, את מבינה למה אני מתכוון. אבל אם את זקוקה לעזרה," הוא נועץ בי מבט נוקב כדי לוודא שאבין שעליי לפנות אליו במקרה שקורה משהו שקשור לתיק שלי, "את פונה אליי. אני תמיד אהיה פה בזמן המשמרות שלך. אם מסיבה כלשהי זה לא יהיה ככה, קית' ודניאל יהיו בקרבת מקום. יש לך שאלות?" אני מנידה בראשי לשלילה, בעודי מעכלת את כל המידע. "ג'ייק," הוא קורא, "תכיר את העוזרת החדשה שלך."

בחור גבוה וחסון שנראה בערך בגילי מחייך לעברי וחושף את

שיניו הלבנות כפנינים. "ובכן, כנראה שזה יום המזל שלי, אה? שלום לך, אני ג'ייק."

"סאבי." אנחנו לוחצים ידיים, אך לפני שאני נסוגה לאחור, הוא מסובב אותי סחור סחור ובוהן אותי במבטו.

"טוב, קודם כול, זה לא יעבוד." הוא מניד בראשו, מושיט את ידו אל מתחת הבר ומושיט לי חולצה. "תלבשי את זה." הוא מחייך ומצביע על דלת קטנה. אני מזדרזת להחליף לחולצת צווארון V שחורה שמציגה מעט יותר מחשוף מכפי שהייתי רוצה. החולצה מגיעה עד מעט מתחת לפופיק שלי, מציגה לראווה כשלושה סנטימטרים של עור חשוף מעל מכנסיי. ג'ייק משפשף את שפתיו באצבעותיו בעודו מתבונן בי. "מצוין, אבל..." הוא משחרר את שיערי האסוף בקוקו ומניח לו להשתפל מסביב לכתפיי, "עדיף ככה." הוא מהנהן בראשו לאישור. "סקס מוכר, ובשעות אחר הצהריים והלילה המקום הזה עמוס בגברים תשושים שבאים לשתות. עם הגוף הזה והפנים האלה, סאבי, המקום הזה יהיה מלא עד אפס מקום, וזה אומר... טיפים!"

מעט לאחר השעה שבע המקום כבר הומה אדם. למרבה המזל, ג'ייק סבלני איתי, והזיכרון שלי עדיין מתפקד. מעולם לא הכנתי ארבעה משקאות מרטיני תפוחים בבת אחת, אבל מי היה מאמין? עכשיו אני יכולה. תוך זמן קצר אני לומדת שהבחורות שבאות לבר הן עשירות וקצרות רוח, ושרוב הגברים מתעניינים בספורט אתגרי מסוג כזה או אחר. אני בקושי מספיקה להסדיר את נשימתי, וכבר צועקים לעברי את ההזמנה הבאה, אך תוך זמן קצר אני נכנסת לקצב ומצליחה לבצע את עבודתי על הצד הטוב ביותר.

"יש לך מחזר," אומר ג'ייק מעבר לכתפי, בזמן שאני מזינה את ההזמנה למחשב.

אני מסבה את מבטי ורואה את מארק מחייך בשביעות רצון בעודו תופס מושב פנוי במרכז הבר. אני מסיימת להקליד וניגשת אליו, תוך כדי שאני מנגבת את כפות ידיי במגבת.

"ובכן, שלום לך, זר," אני רוכנת לעברו ומחבקת אותו. "טוב לראות את הפנים שלך."

הוא בוחן את חולצתי במבטו. "זה לא ימצא חן בעיניו." אותה תחושה מייסרת מוכרת מכווצת את בטני, אך אני מתעלמת מההערה שלו. "מה שלומך, סאבי?"

אני צוחקת ונשענת על הדלפק להדגשת הנקודה שלי. "מה שלומי, באמת?" הוא מחייך ומחווה בראשו לעבר ברז הבירה. אני לוקחת כוס ומוזגת לו משקה. "אני בסדר, אבל אני חייבת להודות שאני ממש מתגעגעת אליכם. מה קורה בבית? מה שלום אבי? ג'ון עדיין שם?" "את יכולה לחזור הביתה, את יודעת." הוא מביט בי מעבר לשולי הכוס שלו, אך משנה נושא לאחר שהוא מבחין במשיכת הכתפיים שלי. "ג'ון עדיין שם. היא שוקלת לעבור לבית לצמיתות. היא שונאת להיות רחוקה מאחותה. את יודעת איך זה איתה ועם אבי," הוא מחייך. אני מניחה את המגבת על הדלפק. "באמת? יהיה ממש נחמד אם היא תהיה בסביבה!"

"כן, בהחלט." הוא מסב את תשומת ליבו אל לקוח שקורא אליי. אני מרימה אצבע ונחפזת לעברו.

"היי, מה תרצה להזמין?" אני שואלת.

הגבר מפשיל את שרווליו בעודו תופס את מקומו. "אותך, בתור התחלה." אני נאנחת מבפנים ושומרת על ארשת פנים חתומה. "מה בנוגע למשקה?" אני משיבה, תגובתי מעלה חיוך על שפתי. "ויסקי, נקי, תמשיכי להזרים אותם בכיווני. ואם תטפלי בי יפה, בסוף הערב אטפל כך יפה לא פחות." הוא מציג בפני את כרטיס האשראי שלו ואת המפתח לחדרו במלון. אני בוהה בהם בתדהמה מוחלטת. הגבר הזה לא מבזבז שנייה מיותרת. אני לוקחת את כרטיס האשראי, תוך כדי התעלמות מהמפתח, וניגשת להכין את המשקה שלו. הוא עוטף את אצבעותיי באצבעותיו בעת שאני מגישה לו את המשקה. "קוראים לי דון." הוא מושיט את ידו השנייה ואוחז בתג השם שלי. "סאבי, שם יפה."

"תודה," אני אומרת ומושכת את ידי בחזרה. "תסלח לי." אני פוסעת לעבר מארק, המתבונן בי כמו נץ. אני מעלה חיוך על שפתי ושואלת אם הוא רוצה משקה נוסף.

"ברצינות, סאבי, פה את רוצה לעבוד? עם החבר'ה?" מארק מסחרר את הבירה שלו בידו בעודו מחווה בראשו לעבר הבחור הזה, דון. "קול לא יאהב את זה."

אני מניחה את ידי על מותניי, מנידה בראשי וזוקרת לעברו גבה. "שלחו אותך לפה כדי לרגל אחריי, מארק, או שבאת לכאן כדי לבקר חברה?"

הוא מישיר אליי מבט. "קודם כול, אני לא מבקר סתם חברה, אני מבקר משפחה. את חושבת שהוא לא יציק לי כשהוא יתקשר הלילה? בבקשה, תחסכי ממני את המבט. אני צריך למסור לבחור המסכן לפחות איזשהו דיווח."

אני מושיטה את ידי למגבת ומנגבת טיפת מים בלתי נראית. "איפה הוא הפעם?"

"ווישינגטון. אתמול הוא העיד נגד האמריקאי." לפתע גרוני נעשה צחיה. "הכול התנהל כמו שצריך. הוא אמור לחזור הביתה הלילה או מחר." הבעת פניו משתנה, ואני צופה את מה שבכוונתו לומר. "מתי אצטרך לנסוע לשם?" הדם מתנקז מפניי בעודי חושבת על מפגש נוסף עם האנשים האלה.

מארק שותה את הבירה שלו. "קול מנסה לחסוך לך את הנסיעה. אנחנו מקווים שתוכלי לעשות את זה מפה, באמצעות שיחת וידאו, אבל יהיה יעיל יותר אם תגיעי לשם."

"אני אעשה את זה," אני אומרת ומשליכה את המגבת הצידה. "תאמר לפרנק שאגיע לווישינגטון."

"את לא חייבת, סאב –"

"אני צריכה לחזור ללקוחות שלי. היה ממש נחמד לראות אותך, מארק. בבקשה תמסור לכולם דרישת שלום ממני." אני מתחילה להתרחק, אולם מארק אווזו בזרועי ועוצר בעדי.

"תקפצי לבית מחר ותצטרפי אלינו לארוחת ערב."

אני מנידה בראשי. "מצטערת, אני עובדת."

"אז במהלך היום?"

"נראה," אני טופחת על זרועו וניגשת לטפל בשאר הלקוחות.

"היית מצוינת הערב," אומר ג'ייק מספר שעות מאוחר יותר, בעת שהוא מעביר את רצועת התיק שלו מעל ראשו. "אני יכול ללוות אותך?"

"בטח." אנחנו יוצאים אל האוויר המקפיא, ופתיתי שלג זעירים נופלים מהשמיים בעצלתיים. אני עוטפת את צווארי בצעיף. "כמה זמן אתה עובד אצל זאק?"

ג'ייק מתחיל לפסוע בכיווני. "שלוש שנים, בערך. אין לי פה שום קרוב משפחה, אז הוא לקח אותי תחת חסותו. אני רואה שהוא עשה את זה גם איתך." אני מהנהנת, מרגישה נינוחה להפליא בחברתו של ג'ייק. הוא טוב לב ועדין נפש. "למען האמת, נדמה שיש לא מעט אנשים שמשגיחים עלייך," הוא אומר חרש. "הבחור הזה שהגיע הערב, הוא החבר שלך?"

"הוא ידיד קרוב," אני מחייכת וחושבת שאם הוא קיבל את הרושם שמארק הוא החבר שלי, ייתכן שרון ישמור ממני מרחק בפעם הבאה שהוא יזמין משקה.

"יופי, כי אני יודע שהוא יוצא עם מל." אני מסבה אליו את מבטי. "היא ידידה שלי. אז מה הקטע, סאבי? יש לך את מארק, זאק ואת הבחור הגבוה והענק ההוא, שעוקב אחרייך כמו צל."

"קית," אני אומרת וצוחקת. "הוא כמו אח גדול בשבילי." "בסדר, אז מה הקטע עם צבא הגברברים הזה? זאת אומרת, נקלעת לאיזושהי צרה?" אני כמעט כושלת בצעדי לשמע הניחוש שלו.

"אתה קולט מהר, יחסית לזה שאתה מכיר אותי... כמה, תשע שעות בערך?"

הוא מרים את צווארון הז'קט שלו בניסיון להגן על צווארו מפני הקור. "אפשר לומר שזה הקטע שלי. אני אוהב לתצפת על אנשים." הוא משתתק ופונה להביט בי. "אני בסך הכול מציע לך אוזן קשבת, אם את זקוקה לאחת." הוא מחווה בראשו. "פה אני גר." אני מחייכת כשאני קולטת שאנחנו עומדים מול הבניין שלי.

"כאיזו קומה?"

פניו נופלות. "אה – הממ... לא התכוונתי ש..."

אני מחייכת שאני מבינה איך נשמעתי הרגע. "שאלתי באיזו קומה, כי אני גרה בקומה החמישית."

הוא מטה את ראשו ופורץ בצחוק. "אני בקומה 5G."
 "אני בקומה 5H." אני מושיטה אליו את ידי. "נעים להכיר, שכן."
 אנחנו עולים במדרגות, מתלוננים על המעלית ונפרדים לשלום מחוץ לדלתות שלנו. לאחר שאני נכנסת לדירה שלי, אני בודקת את הטלפון, המונח על הדלפק, היכן שהשארתי אותו. אני כל הזמן שוכחת שיש לי טלפון. יש לי שתי שיחות שלא נענו מקיט' והודעה שבה הוא מודיע לי שהוא לא יעביר אצלי את הלילה.

בטני מתהפכת בקרבי בעת שאני מבינה שזה יהיה הלילה הראשון שלי לבדי מאז המעבר לפה. האצבע שלי טופחת על הדלפק שעה שאני קוראת את ההודעה בשנית. אני מניחה שאצטרך להתרגל לזה. זה מה שרצייתי. אני שולחת לו הודעה ואומרת לו שחזורתי הביתה ושזה בסדר מבחינתי.

לאחר מקלחת ארוכה, ולמרות התחושה הנעימה שהשרו עליי המים החמים, עושה רושם שעדיין אינני מצליחה להירגע. אני לובשת מכנסי יוגה וגופייה, נשכבת על המיטה ומתכסה בשמיכה עד הסנטר. אני מוצאת את עצמי לוטשת את מבטי בתקרה, מייחלת לכך שאפסיק לזנק בבהלה בתגובה לכל צליל חרישי.

דמעות זולגות מעיניי כשאני חושבת על קול. אני תוהה אם הוא חושב עליי. כנראה שהוא לא חושב עליי באופן שהייתי רוצה. אני רוצה בכל מאודי להתקשר אליו ולברר אם הוא באמת התכוון למה שאמר, אך אינני יכולה. אסור לי להפגין חולשה; עליי להישאר חזקה. אני מלטפת בהיסח דעת את החלל הריק לידי במיטה, חשה בקרירות של הסדינים, וממהרת למשוך את ידי בחזרה. אני מתכנסת לכדי כדור ומניחה לשריון שלי להתמוסס. אוף... אני כל כך מתגעגעת אליו. הייתי עושה הכול בשביל להריח אותו כרגע. ואז אני נזכרת במשהו, וכפות רגליי נוחות על רצפת העץ הקרירה, מחישות את צעדיי. אני פותחת בחטף את המגירה הימנית העליונה ורואה אותה תחובה בפנים. אני פושטת את הגופייה שלי ולובשת את החולצה של

קול, המעוטרת בצבעי הסוואה. השם שלו, לוגאן, כמו נכרך סביב גבי כאילו היה זרועו. לאחר שאני מביטה ברחבי החדר, אני מחליטה שלא די בכך, אז אני לוקחת את השמיכה ואת הכרית שלי. במקום לחזור למיטה, אני יוצאת אל הסלון. אני מדליקה את הטלוויזיה ומתרווחת על הספה הניצבת מול הדלת. אני מעבירה את ארבע השעות הבאות בצפייה בשידורים חוזרים של הנסיך המדליק מבל אייר.

בשעה תשע בבוקר נשמעת נקישה על הדלת. קית' תמיד שולח לי הודעה כשהוא נמצא בבניין. אני עומדת על קצות אצבעותיי, מסתכלת דרך חור ההצצה ופורצת בצחוק. אני פותחת את הדלת ורואה את ג'ייק לכוש במכנסי פיג'מה מפליז ומחזיק ספל ריק, שיערו הבלונדיני מדובלל.

"אני מריח קפה," הוא גונח, כאילו שהוא עדיין ישן. אני פותחת את הדלת לרווחה ומכניסה אותו. "אתה הולך מתוך שינה?" אני מתלוצצת בזמן שאני נועלת את כל חמשת המנעולים. עיניו עדיין פקוחות רק לכדי חריצים, אך אני רואה שהוא מבחין במיטתי שעל הספה ובחולצה של קול. "אם כן, בכל זאת תחלקי איתי את הקפה עם הריח הנהדר הזה?"

"קדימה," אני צוחקת ומחווה לעבר המטבח. ג'ייק מתיישב בכבודות על שרפרף בעודי ניגשת להכין לנו קפה. "לחיים." אני מקישה את ספלי בספלו, והוא מחייך בשביעות רצון בעודו לוגם מהקפה שלו. "אלוהים, מה זה הדבר הזה?" תחילה אני חושבת שהוא מנסה להעליב אותי, אבל הבעת פניו מעבירה מסר אחר לגמרי.

אני נשענת על הדלפק ומביטה בו. "הוספתי לקפה משהו קטן." "סבי, אני מקווה שאת מבינה מה עשית הרגע," הוא אומר וקורץ אליי. "מעכשיו את דייט הבוקר שלי."

אני מחייכת. ג'ייק ואני מבלים את שארית היום בישיבה מתחת המעטה החמים של השמיכה שלי. אני מרגישה בקרבתו ניחוחה להפליא. הוא מעולם לא עורר בי תחושת אי נוחות, ואני מסיקה שאם זאק בוטח בו, גם אני יכולה. אנחנו מזמינים פיצה וצופים במרתון הופעות של הסטנדאפיסט לואיס סי. קיי עד כשעה לפני תחילת

המשמרת שלנו. קית' שולח לי מספר הודעות, ואני אומרת לו שאני בסדר, מפני שזה באמת נכון... לעת עתה. הכרתי חבר חדש.

"סאבי, אפשר לשאול אותך משהו?" שואל ג'ייק, ומנגב את אצבעותיו השמנוניות במפית נייר. "מי זה לוגאן?" השאלה תופסת אותי בהפתעה, עד שאני רואה שהוא מצביע על החולצה שלי. "החולצה הזאת נראית כמו חולצה צבאית אמיתית, ואני מניח שאת לא בצבא."

"הוא – הוא היה החבר שלי," אני מגמגמת, חשה בלהב המפלח את ליבי.

ג'ייק מהנהן ופונה להביט בי. "זה היה רציני?" אני מהנהנת. "הוא עדיין בסביבה?"

"כן, זה נגמר ממש לא מזמן, ככה שזה עדיין טרי." קולי נשמע כלחישת רפה.

הוא מחייך ומשעין את סנטרו על ידו. "את אוהבת אותו, נכון?" "נכון."

"מבאס לאהוב מישהו אבל לא להיות איתו." הוא נאנח בכבדות. יש לי תחושה שייטכן שהוא מתכוון למשהו שקורה בחייו האישיים, אבל אני לא רוצה לחטט. "כן, זה נכון."

"למה יש לי הרגשה שהסיפור שלכם ארוך ומורכב, סוואנה...?" הוא ממתין שאשלים את שם המשפחה שלי, אולם אני מהססת. הוא מתבונן בי במשך דקה ארוכה. אני רואה שהוא שקוע במחשבות, ואז כל פניו מאירות. "טוב, מספיק עם החטטנות להיום. אנחנו צריכים להגיע לעבודה. בעוד ארבעים וחמש דקות אחכה מחוץ לדלת שלך. בשם האלוהים, תעשי משהו עם השיער הזה שלך!" הוא צוחק ולוקח משולש פיצה נוסף בדרכו החוצה.

אנחנו מספיקים להגיע לעבודה בזמן, והיום חולף במהירות. "שניכם נראים נהדר!" צועק זאק ומוחא כף. אני וג'ייק מתאמנים על להטוטי הבר שלנו, ויחדיו אנחנו צוות לא רע בכלל. "אה, ג'ייק, אבא שלך שוב התקשר." פניו של ג'ייק מחווירות, וזאק ממהר להוסיף, "אמרת לי שאתה כבר לא עובד פה."

"בסדר, משיב ג'ייק בלי להכביר במילים. הטלפון מזמזם בכיס שלי, אך אני לא טורחת להביט בו, מסביב לשולחן בסמוך לחלון יושבת קבוצת סנובורד שלמה. אני לוקחת את האיפד ונחפזת אל השולחן שלהם. למרבה המזל, כולם מזמינים את אותו הדבר, שישה קנקני בירה מסוג באד לייט. לאחר שאני מסיימת לטפל בהם, אני חוזרת לדלפק, שם דון – הבחור מליל אמש – שותה ויסקי, נקי. ג'ייק מזעיף לעברי פנים ומגיש לי את הקבלה של הבחור. "המטרידן ביקש. הוא התעצבן שהכנתי את המשקה הראשון שלו, כי מסתבר שאפשר לפשל במזיגת ויסקי לכוס... שמוק." אני מגלגלת את עיניי, מסכימה איתו, אבל זה חלק בלתי נפרד מהעבודה בבר.

"דון, אני אומרת בקול נטול כל רגש, "תרצה משקה נוסף?" הוא מלקק את שפתיו בעודו בוהה בשדיים שלי. "כן, אני בהחלט ארצה." הוא מושיט לעברי את הכוס שלו, וכאשר אני מושיטה אליה את ידי, הוא משוטט עם ידו במעלה זרועי. "את כל כך יפה." לאחר שאני נסוגה מפניו ולוקחת כוס חדשה מהבר, אני מפנה אליו את גבי ומוזגת לו ויסקי. תחושה מוזרה מעקצצת ועולה בעמוד השדרה שלי. אני מביטה סביב ומייד קופאת במקומי. כשאני רואה את קול עומד ליד הדלת ומתבונן בנעשה. הוא לבוש בחולצת כפתורים כהה ומכנסיים שחורים, הז'קט שלו תלוי על זרועו. הוא פוסע לאיטו לעבר הבר ונשען על הדלפק. עיניו לא עוזבות אותי כל הזמן הזה. "את מתכוונת לשתות, או שאני אעשה את זה?" קולו השחצני של דון תולש אותי מהטראנס שנוכחותו של קול השרתה עליי. אני מניחה לפניו את המשקה ונאחזת בכר לתמיכה. קול מתיר את העניבה וזורק אותה על הדלפק, בסמוך ליד שלי. אני נאבקת בדחף להרים אותה ולשאוף אל נחיריי את ניחוחו המשכר. במקום זאת, אני פשוט מוזגת לו ברנדי מהמדף העליון ומניחה לפניו את המשקה, שעה שאני נושאת את עיניי באיטיות ופוגשת במבטו הנוקב.

"תודה." הוא מהנהן לעברי ולוגם לגימה ארוכה מהכוס שלו.

אני אוזרת את כל כוחותיי בניסיון להתנהג כאילו שגופי לא מושפע מנוכחותו. "חזרת מנסיעה?" אני מרימה את המטלית ומנקה כתם בלתי נראה.

"בדיוק חזרתי מושינגטון, הוא נאנח ומעסה את ראשו.
"כבר יצא לך להיות בבית?" המילים בוקעות מפי בשצף.
"לא, עוד לא הייתי בבית." עיניו פוגשות בעיניי, מחזיקות אותי בשבי.

"פשוט רצית לשתות משהו?"

הוא נד בראשו. "קשה להיפטר מהרגלים ישנים." עיניו מביטות אל שפתיי, וכל איבר ואיבר בגופי מפציר בי לרכון לפנים. לשוני משתרבת החוצה שעה ששפתיי זועקות למעט רטיבות. אם היינו לכדנו כרגע, אני יודעת שהייתי נכנעת.

"חמורה, אפשר להזמין משהו לאכול?" שואל דון, כבר עצבני מהיעדר תשומת הלב. אני עוצמת את עיניי ומנסה לפרוץ מתוך הבועה הזאת. אני מסתובבת ורואה את דון המנופף לעברי בתפריט. "אני רוצה סטייק במידת עשייה בינוני-נא, עם צ'יפס וסלט כרוב בצד."
"משהו נוסף?"

הוא טומן את ידו בכיסו האחורי ושולף מתוכו משהו, אחר כך הוא רוכן לפנים ותוחב לתוך המחשוף שלי את מפתח חדרו בבית המלון. אני משליכה אותו על הדלפק ומתרחקת משם לצלילי צחקוקו.
"בקרוב את תיכנעי לי, מתוקה."

הבעת פניו הרצחנית של קול משתקפת במראה מולי, אך הוא נותר במקומו.

לאורך כל הערב קול לא זז ממקומו. הוא בקושי מחליף איתי מילה, פשוט מתבונן. דון מפלרטט יותר מהרגיל, וזה ממש מעצבן. ג'ייק עסוק, אך הוא שואל אם אני רוצה שזאק ילווה את דון החוצה. אני אומרת שלא, מפני שבשני הלילות האחרונים הוא הספיק לבזבז לפחות מאתיים דולר. אני יכולה להתמודד איתו בכוחות עצמי.
"שלושים דקות," קורא לעברי ג'ייק, ופירוש הדבר שבעוד שישים וחמש דקות נגיע למיטות שלנו. "תצליחי לישון קצת הלילה?"

"מה?" אני מסתובבת בכיוונו.

"נו, באמת, סאבי. את ישנה על הספה והעיניים שלך נפוחות מבכי. אל תשקרי לי, ילדה, אני יודע לזהות מחסור בשעות שינה." אני מעיפה מבט בקול ורואה – כמובן – שהוא עדיין מתבונן ומאזין לנו.

"לוגאן, 'קית' אומר ומתיישב ליד קול.

ג'ייק שובה את מבטי, מביט בקול בגבה מורמת, מצביע עליו ואז פוסע לעברי באיטיות. "אהה... ברצינות?" אני מושכת בזרועו כדי שיפסיק, מפצירה בו שיסתום את הפה. הוא מחייך בשובבות נערית וקורץ אליי באיטיות. "אני אלך לנקב את כרטיסי העבודה שלנו."

"תודה," אני ממלמלת, מנסה לרסן את הסומק שבוודאי צובע את לחיי. אני מסתובבת לנגב את הבר ורואה את זאק המתקרב לעברנו בעודו מפזר חיוכים לעבר החבר'ה.

"סאבי, את עושה עבודה מצוינת! כולם פה אוהבים אותך." זאק ניגש אל מאחורי הבר ונותן לי כסף. "שמעתי שאחד הלקוחות עושה קצת בעיות."

"לא משהו שאני לא יכולה להתמודד איתו," אני מבטיחה לו.

"מי?" שואל קית' את זאק, תוך כדי התעלמות ממני.

זאק נשען על הבר. "הוא מגיע לפה הרבה לאחרונה, עובד בשביל ירחון ספורט. קצת שמוק, אבל אין סיבה לדאגה. חוץ מזה, ג'ייק משיג עליה, ככה שהיא תהיה בסדר."

קול קם ממקומו, נעמד מאחורי הדלפק ורוחץ את הכוס שלו במרחק סנטימטרים בודדים ממני. אני יכולה לחוש בחמימות גופו. אני שואפת אוויר בחטף, נכנעת לניחוחו הממכר. אני צריכה להתרחק ממנו ברגע שהריח תוקף את חושיי. כאילו שחטפתי בעיטה בבטן. אני ניגשת לארונית שלי בחדר האחורי, לוקחת את המעיל ומחליפה את נעליי השטוחות במגפיים. אני מתיישבת בכבודות על הספסל, מרגישה שאני באפיסת כוחות. כרגע ההליכה הקצרה הביתה נראית לי ארוכה ומתישה.

"לא מוצא חן בעיניי שאת עובדת פה." גופו של קול ממלא את מפתן הדלת. הוא נראה מודאג בעודו משעין על הקיר את מלוא כובד משקלו.

אני קמה ותולה את התיק על כתפי. "אני אהיה בסדר."
אני שומעת שהוא נאנח. "סאבי –"
אני לא רוצה לדבר עלינו כרגע; אני עייפה מדי. "אני צריכה להעיד בווישניגטון?"

הוא מתרחק מהקיר ופוסע כמה צעדים בכיווני. אני אוהזת ברצועת התיק בניסיון למנוע מעצמי להושיט אליו את ידי ולגעת בו. "כן."
בטני מתהפכת בקרבי נוכח תשובתו, ואני נועצת את שיניי בשפתי התחתונה שעה שרעד חולף בסנטרי.
"מתני?" אני משפילה את מבטי אל הרצפה.

"אני עדיין לא יודע, אבל פרנק רוצה שתגיעי יומיים לפני מסירת העדות, כדי שהוא יוכל להכין אותך." נעליו חודרות לשדה הראייה שלי. הוא כל כך קרוב, ואני לא מצליחה לחשוב כשהוא כל כך קרוב אליי.

"את תעירי גם נגד לין." הפעם עיניי מביטות לעיניו. לא הייתי מוכנה לזה. עוד לא התמודדתי עם העובדה שחברתי הטובה ביותר היא המוח מאחורי החטיפה שלי, זו שעשתה שלישייה עם אבא שלי ואדם שהחשבתי לדוד. ידי נשלחת אל בטני בחטף, שעה שהחדר מתחיל להסתחרר מסביבי, והוא מושיט אליי את ידו ומייצב אותי. אני פוסעת לאחור, זקוקה לרגע. "תני לי לגעת בך," הוא לוחש.

"אני לא יכולה."

"למה?"

"כי אני אפול." אני חולפת על פניו ועושה את דרכי בחזרה אל הבר, שם זאק משוחח עם קית, אולם אני מספיקה לשמוע את לחישתו הארסית.

"כבר דיברנו על זה."

"סאבי, למה לא קפצת היום לבקר בבית? חיכיתי שתתקשרי. הייתי יכול לבוא לאסוף אותך." קית' לובש את הז'קט שלו. "אחרי שקיבלתי

ממך הודעה באורך מילה אחת בלבד, כמעט באתי לאסוף אותך בכל מקרה."

"כביסה," אני משיבה, ואז אוספת את הטיפים שלי מהבר ותוחבת אותם לכיס. זה שקר עלוב, אבל אני עייפה מכדי להכביר במילים. "נתראה מחר, זאק," אני מנופפת בידי ומתקדמת לעבר הדלת.

הבעת פניו של ג'ייק מוזרה בעודו ממתין מחוץ לדלת, אך הוא מבזיק לעברי חיוך ברגע שהוא קולט עד כמה אני עייפה. עיניו נישאות אל מעבר לכתפי לפני שאני שומעת שקול קורא לי.

"תני לי להסיע אותך הביתה," אומר קול בעודו מתקרב אליי מאחור ומכפתר את כפתורי הז'קט שלו. "קפוא בחוץ."

באמת קפוא, והידיים שלי כבר קפואות כקרח, אבל עליי להיות חזקה. שאר האנשים שעזבו את הבית לא מקבלים הסעה הביתה מהצבא בתום משמרת הלילה שלהם. "לא, תודה. ההליכה עוזרת לי להירגע. חוץ מזה, ג'ייק מחכה לי." אני מצביעה מעבר לכתפי.

קול מביט בג'ייק ואחר כך בי. אני קולטת שהוא לא מרוצה, אך הוא לא מתווכח איתי בנושא... מעניין. הוא פוסע לפני, מסיר את הצעיף שלו וכורך אותו סביב צווארי החשוף. אני מתאמצת שלא לקבור בו את אפי תכף ומייד ולשאוף את ניחוחו, בזמן שהוא תוחב מאחורי אוזני קצוות שיער סוררת.

"תכתבי לי או לקית' ברגע שתגיעי הביתה," הוא לוחש, ואז נסוג בזמן שאני מסתובבת באיטיות לעבר ג'ייק, שממקד את מבטו הרחק מאיתנו, בניסיון לתת לנו מעט פרטיות.

אני שולפת את המפתח ופותחת את הדלת לדירתי המוארת. השארתי את האורות דולקים, כדי שארגיש כאילו שמישהו מחכה לי בבית. לאחר שאני נועלת את כל הדלתות, אני זורקת את המפתחות לקערה ונכנסת להתקלח. אחר כך אני לובשת את החולצה של קול ונכנסת למיטתי המוצעת על הספה הניצבת מול הדלת. אני כל כך תשושה, שעניי נעצמות בו במקום, אך אני מספיקה לישון בקושי עשרים דקות לפני שנשמע קול חריקה בחדר השינה שלי, ועניי

נפקחות באימה. אני מוציאה את הטלפון הנייד מהתיק וכותבת לקיט' שחזרתי הביתה. אני מוצאת את עצמי כותבת גם לקול.

סאבי: הגעתי הביתה.

רגע לאחר מכן, מתקבלת התגובה.

קול: רק עכשיו חזרת?

סאבי: לא, נרדמתי.

קול: למה את לא ישנה עכשיו?

אני מהססת, אבל בוחרת לומר את האמת.

סאבי: שמעתי משהו. אבל זה היה שום דבר.

קול: משהו כמו מה?

סאבי: סתם רעש, אבל זה היה שום דבר.

קול: תצליחי לחזור לישון?

סאבי: כן.

קול: תכתבי לי אם את לא מצליחה להירדם.

אני מתעכבת בתשובתי, האצבע שלי מרחפת מעל כפתור ה'שלח'.

סאבי: אני מתגעגעת אליך.

אט־אט אני מוחקת את האותיות, בזו אחר זו.

סאבי: תודה, לילה טוב.

אני רוצה לכתוב לו שיבוא, אך לא עושה את זה. במקום, אני לוטשת את מבטי בתקרה עד שכבר אינני יכולה לשאת זאת. אני מדליקה את הטלוויזיה שתארח לי חברה, ומחליטה שאולי כדאי לי לאמץ חתול, רק כדי שיהיה לי עם מי להתכרבל. מרוחקי לא ממש עושה את העבודה. אני מסבה את מבטי אל הדג שמרחף במים ללא כל תזווה ופשוט בוהה בי.

אני אוזרת אומץ, נכנסת לחדר השינה ולוקחת את הדובון הצבאי הקטן שדניאל וסו קנו בשביל התינוק שלי. לפתע אני מוצפת תחושת עצבות קשה מנשוא, ואני נאחזת בדובון בזמן שאני צופה בחברים עד עלות השמש.

פרק 2

אני מרגישה שהעפעפיים שלי כבדים, בזמן שאני מכריחה את גופי הכואב להתרומם מהספה כדי לפתוח לג'ייק שדופק על הדלת. השעה תשע בבוקר. לאחר מבט בוחן וקפדני, הוא נכנס לדירה שלי בעודו נושא בידו מחשב נייד ועליו מונח ספל הקפה שלו עם הכיתוב 'אני מאושר שאין לי אח תאום'. חמוד בעיניי שהוא כל הזמן מביא ספל משלו.

"הייתי שואל איך ישנת, אבל די ברור שלא ישנת כבר שני לילות." ג'ייק מתמקם על השרפרף במטבח. אני מוזגת לנו קפה, כבר משתוקקת שהנוזל הקרמי ימלא את פי. אלוהים אדירים, אני כל כך אוהבת קפה. "אני רוצה לשאול אותך משהו, סאבי, אבל אני לא רוצה שתכעסי עליי."

"טוב," אני ממלמלת, תוך כדי שאני שוברת ארבע ביצים לתוך מחבת. אני קוצצת גמבות, בצל, כוסברה ובשר חזיר ומוסיפה אותם למחבת, מעליהם אני מגרדת מעט גבינה ומתבלת. לאחר שהוא לא מגיב, אני מביטה מעבר לכתפי ורואה שהוא מקליד משהו במחשב הנייד שלו, אז אני מחליטה להמתין. כשאני מסיימת להכין את החביתה אני מחלקת אותה לשתי צלחות ומניחה אותן על הדלפק. אומנם לא מדובר בחביתות ברמת שף, אבל הן נראות לא רע בכלל. חוץ מזה, אני זקוקה לחלבון בדחיפות; אני לא יכולה להסתפק רק בקפאין.

"זאת את?" הוא שואל לפתע בעודו מסובב את המחשב הנייד שלו, ומציג בפניי כתבה עם תמונה שלי ושל אבא שלי עם אפקט דרמטי של סדק החוצץ בינינו והכותרת 'השמועות אומרות שראש העיר פוקס שכר את שירותי הקרטל לחטיפת בתו שלו'. מתחשק לי להקיא,

אך במקום זאת אני מרימה את המזלג שלי ונועצת אותו בחביתה. לשוני דוחה את החומר דמוי-הג'לי ברגע שהיא נוגעת בו. אני מזנקת ממקומי, מניחה את הצלחת בכיור ונשענת על הדלפק כך שגבי מופנה אליו.

"אם כך, אני מבין שהתשובה היא כן," הוא לוחש וסוגר את המחשב הנייד.

דמעות! דמעות מטופשות זולגות במורד לחיי. את חלק מהדמעות אני זוקפת למחסור בשינה. אני עומדת ובוהה בדלפק שעה שאני שומעת אותו מתקרב אליי מאחור.

"סאבי." הוא מניח את ידו על כתפי ומסובב אותי לעברו. הוא מחייך אליי ואוחז בשתי ידיי. "לא התכוונתי להעציב אותך. פשוט ידעתי שאת נראית לי מוכרת, וכשמעתי את השם שלך וראיתי את הבחורים האלה – שנראים כמו שוטרי היחידות המיוחדות – משגיחים עלייך בכל רגע נתון, ובכן, הלכתי עם תחושת הבטן שלי." "א-אני לא יכולה לדבר על זה," אני מודה, הכנות שבה אני עונה מדהימה אותי.

הוא עוצם את עיניו ומכווץ את שפתיו. לאחר רגע של מחשבה, הוא נועץ בי את מבטו ואומר, "כשהייתי בן שש עשרה, אבא שלי חזר הביתה מוקדם מהעבודה ומצא אותי ואת הילד של הבוס שלו עושים סקס על הספה."

"טוב," אני ממלמלת, וחושבת שזה בוודאי היה מביך. "זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא הרביץ לי, והוא המשיך להרביץ לי עד שהפסקתי לזוז. הוא איים שהוא יהרוג אותי אם אי-פעם אתראה עם אדי שוב." ליבי יוצא אליו. גם אבא שלו היה שמוק; הוא לא אהב אותו על מי שהוא. כעת כל התחושות שהרגשתי בחברת ג'ייק נראות לי הגיוניות. הוא מעולם לא התחיל אתי מפני שהוא נמשך לגברים. "אני בדמות החתיך הרווק מלוס אנג'לס כי זה עובד לטובתי. הנשים משלמות כסף טוב כדי לראות את התחת הזה במכנסי ג'ינס." הוא צוחק ומצביע על הישבן שלו. "אבל אם הן היו יודעות את האמת, זאק היה מפסיד הרבה לקוחות קבועות,

ולעולם לא אעשה לו דבר כזה. זאק יותר מדי חשוב לי. הוא האדם היחיד שידוע מי אני באמת, ועכשיו גם את יודעת." הוא נאנח וקורץ לעברי. "סוד בתמורה לסוד."

אני מחייכת מבעד לדמעותיי. "תודה שאתה חבר שלי, זה בדיוק מה שהיה חסר לי בזמן האחרון." אני רוכנת לפנים ומחבקת אותו.

אני וג'ייק מחליטים לנסוע לקניון ולקנות קישוטים לשיפור האווירה בדירה שלי. אנחנו נוסעים בפריוס שלו מאחר ששוב החל לרדת שלג, פתיתים קטנים, ואני יודעת שהוא עומד להיערם. הקניון שקט ונראה כאילו שקופידון הקיא עליו. אני שונאת את יום האהבה. שכחתי שבקניונים מתחילים לקשט שבועות ארוכים לפני האירוע עצמו. לאחר שג'ייק גורר אותי לכל חנות שמוכרות נרות, תמונות, כריות וכלי מטבח, אנחנו יוצאים מהקניון עם ארבע שקיות ענקיות עמוסות בכל טוב.

ג'ייק פותח את תא המטען ומשליך את השקיות פנימה, והאוויר נעצר בריאותיי.

קול

קול מוזג לעצמו כוס קפה ומתיישב ליד מארק בחדר הבידור. הם החליטו לשחק פוקר מוקדם מהרגיל, מפני שהיום דל ודייבי עובדים במשמרת הלילה, והם רצו להצטרף למשחק.

"קפה?" שואל מארק, ומצביע על ספלו של קול.

קול מעביר את אצבעותיו בשיערו. "מחכה לי לילה לבן. אחרי שנסיים לשחק אני חייב לעבוד."

"אתה עובד יותר מדי," אומר פול ושואף מהסיגר שלו. "כדאי לך להצטרף למשחק שלנו."

מארק מרים שתי אצבעות לעבר ג'ון, הוא נפטר משני קלפים ולוקח קלפים חדשים. "פעם הוא היה אוהב לכיף." מארק צוחק.

"עושה רושם שהבית נעשה די שקט מאז שהשדונית הקטנה כבר לא בסביבה כדי להיקלע לצרות."

"כן, כמו לשחק פיינטבול או להתאגרף בזירה," מוסיף פול ומעיף מבט בקול. "תרגיש חופשי להחזיר אותה, לוגאן. מתחיל להיות פה קצת משעמם."

קול מגלגל את עיניו ומחייך. "יצא לך לפגוש את האישה הזאת?"

"כן," אומר אביו, בעודו נכנס לחדר, "ואנחנו רוצים שהיא תחזור."

מארק רוכן מעל לשולחן. "גם אם אתה יכול לראות אותה מתי שמתחשק לך, אתה לא צריך לומר דבר כזה. אנחנו מתגעגעים אליה, ומה הקטע עם הבר הזה? יצא לך לפגוש את המטרידן ההוא? ארזן ויסקי נקי? הבן אדם שמוק!"

"הנה, חבר'ה." אביגיל מניחה על השולחן צ'יפס וכנפיים חריפות. מייד כולם מפסיקים לדבר ומתחילים לזלול.

"פורש." דל זורק את הקלפים שלו לפניו. זה הסיכוב השלישי שלהם. מארק ניצח פעמיים, והוא מתחיל לשמוח לאידם של חבריו.

"ג'ון, אני משווה ומעלה בחמש." מארק מחייך בזיחת ומסב את תשומת ליבו אל דניאל, שנראה שקוע במחשבות.

הטלפון בכיס של קול רוטט. הוא שולף אותו ומביט במסך, ומייד ממחר לענות לשיחה. "סאבי?"

"אהה... שלום. מדבר ג'ייק, למען האמת. אני עובד עם סאבי כבר." קול מביט במארק שמתבונן בו. דממה אופפת את השולחן.

"סליחה שאני מתקשר אליך, אבל אני חושב שהיא עוברת התקף חרדה או משהו כזה. יש לך מושג מה אני צריך לעשות?"

"תצמיד את הטלפון לאוזן שלה." קול ממחר לצאת מהחדר, לעלות במדרגות ולקחת את הז'קט והמפתחות שלו.

"טוב... הממ... הנה היא."

נשימותיה הקצובות נשמעות מעברו השני של הקו. "סוואנה, זה קול. את יכולה להגיד לי מה קורה?"

"אני – לא –" היא משתתקת ומנסה להסדיר את נשימתה.
"אני – לא יכולה..."
"זה בסדר. איפה את?" הוא שואל בשלווה.
"ב־בקניון." היא פורצת בבכי, יבבותיה נשמעות במעומעם מבעד לטלפון, ואז שוב נשמע קולו של ג'ייק.
"אנחנו במגרש החניה של הקניון, אזור C3. אתה בדרך?"
"כן, אני אגיע תוך עשרים דקות."
לאחר חמש עשרה דקות, קול נכנס עם רכבו אל מגרש החניה ומבחין בג'ייק. סוואנה מכונסת על הרצפה לכדי כדור, נשענת על עמוד חשמל. השמש מתחילה לשקוע והטמפרטורות צונחות תוך זמן קצר להפליא. הוא יוצא מהרכב, משאיר את המנוע דולק.
"היא לא מוכנה להיכנס למכונית!" קורא אליו ג'ייק בעודו מתקרב. "היא לא מוכנה אפילו לתת לי להתקרב אליה. אני לא יודע מה קרה. רגע אחד בלינו, ורגע אחר כך היא התחילה לאבד את זה."
קול כורע ליד סוואנה. "היי, בייבי, אני עומד להרים אותך ולהכניס אותך לרכב שלי. אני אסיע אותך לדירה שלך." היא מרימה את ראשה ומביטה בו מבעד לעיניים אדמומיות ונפוחות. דמעות שוצפות את פניה וגופה מיטלטל ללא שליטה. היא רוכנת לפנים וכורכת את זרועותיה סביב צווארו.
"קול", היא לוחשת, הקלה ניכרת בקולה.
הוא מרים אותה ונושא אותה אל המכונית, תוך כדי שהוא אומר לג'ייק שייסע בעקבותיהם הביתה.
מספר דקות לאחר מכן, ג'ייק פותח את דלת דירתה. "אני אלך להחליף בגדים ואחזור לבדוק מה שלומה."
"זה בסדר, אני אעביר פה את הלילה איתה," אומר קול בעודו מניח את סוואנה על המיטה ופושט את הז'קט שלה. "התקשרתי לזאק. הוא דאג שיחליפו אתכם במשמרת הערב." הוא קם ממקומו ונאנח, "תודה שהתקשרת אליי, ג'ייק. אני... שנינו... מעריכים את זה מאוד."

ג'ייק מהסס, ואז הוא מביט בסאבי, שנדמה שמתחילה לחזור לעשתונותיה. "את בסדר?"

קול יודע שג'ייק בסך הכול דואג לשלומה, והוא מכבד את זה, אבל עכשיו הוא צריך ללכת. "אני מטפל בה."

"זה בסדר, ג'ייק, תודה רבה." היא קמה ממקומה, עדיין מתנודדת מעט. היא שולחת לעברו חיוך רפה. "אני אתקשר אליך מחר."

ג'ייק מהנהן וסוגר את הדלת מאחוריו. קול חולץ את מגפיו הרטובים ואת הז'קט, וגומע במבטו את הדירה החדשה של סוואנה. המיטה המאולתרת על הספה וקופסת ממחטות הנייר הסמוכה אליה אינן נעלמות מעיניו. הוא מתכופף ומרים את הדובון הצבאי הקטן שנפל לרצפה, תוחב אותו מתחת לשמיכה וחש התכווצות קלה בבטנו. הוא מתחקה אחר צליל המים הזורמים בחדר האמבטיה, פותח את הדלת ומוצא את סוואנה מוטלת ברפיון באמבט המעלה אדים. שיערה אסוף בקוקו פרוע, וחלק משיערותיה מכתרות את פניה. עיניה עצומות בחוזקה, והיא משעינה את ראשה לאחור ונושמת נשימה נרעדת. קול נשען על הדלפק, רגליו וזרועותיו שלובות, הוא מסתכל עליה בזמן שאט-אט הצבע חוזר לפניה החיוורות.

"אז מה קרה, סאבי?" קולו רפה.

עיניה נותרות עצומות בעודה מדברת. "תודה שבאת והסעת אותי הביתה, קול, אבל אתה לא חייב להישאר."

"אני רוצה להישאר. עכשיו תגידי לי, מה קרה בקניון?"

רעד חולף בסנטרה, והוא נתקף דחף עז לגשת אליה, משתוקק לגעת בה. הוא מתכופף מאחוריה ומתחיל לעסות את כתפיה בעדינות. הוא חש בתפנית במצב רוחו ברגע שכפות ידיו מחליקות על גבי עורה החלקלק. לאחר שהוא נשען לפנים, כך ששפתיו ירחפו מעל אוזנה, הוא לוחש שוב, "סאבי, ספרי לי מה קרה שם. בבקשה, תדברי איתי, בייבי." הוא רוצה מאוד לומר לה מה הוא מרגיש באמת ומה הוא היה רוצה לעשות לה כרגע, אבל הוא חושש שהיא תתרחק ממנו אפילו יותר. הוא לא רוצה שהיא תחשוב שהקשר ביניהם מבוסס רק על סקס. אהבתו אליה עמוקה הרבה מעבר לכך. איך

הוא יוכל להסביר לה שהיא חשובה לו יותר מכל דבר בעולם? הוא יכול לחוש בליבה הפועם תחת כפות ידיו והוא מבין שהיא עוצרת את נשימתה.

לפתע היא רוכנת לפנים, מושיטה ידה אל הפקק באמבט ואחר כך עוטפת את גופה במגבת. לאחר שהוא יוצא בעקבותיה אל הסלון, היא מגישה לו את הז'קט שלו בלי ליצור עימו קשר עין.

"את מסלקת אותי?" הוא שואל, לא לוקח את הז'קט מידה.

"כמו שאמרת, תודה שעזרת לי, אבל אתה יכול ללכת עכשיו. אני בטוחה שיש לך הרבה עבודה." היא מושיטה את ידה לפתוח את מנעולי הדלת, אבל הוא עוצר בעדה. "קול, בבקשה."

"בבקשה, מה?" ידיו מחליקות על הדלת ופוגשות בידה. ידה

נשלחת אל המגבת שלה בחטף, מהדקת אותה סביב חזית גופה.

"בבקשה תלך, כדי שאוכל לשכב על הספה ולא לישון לילה נוסף?

הצלחת בכלל לישון מאז שקית' שובץ במשמרת הלילה?" היא מעיפה

מבט חטוף בספה שלה. "אני שונא את זה שאת לא מסתכלת עליי."

עיניה משוטטות לאיטן במעלה גופו, מותירות בו שובל יוקד עד שהן

פוגשות בעיניו. "אל תסתגרי בפניי. אני לא אתן לך לעשות את זה."

"אני לא מסתגרת!" היא מתפרצת, לפתע רותחת מזעם.

"אל תשקרי לי, סאבי!" הוא מטיח בה בחזרה.

"אני ל –"

הוא פוסע לעברה ואוחז את פניה בשתי ידיו. הוא מנשק אותה,

שפתיו נצמדות לשפתיה והוא כבר לא מסוגל לשמור על איפוק. היא

הורפת אותו מעליה, אך צווחת בעת שיד אחת פותחת את המגבת

ומחליקה במורד בטנה ובין רגליה. היא מוכנה לקראתו, בדיוק כפי

שהוא חשד. לא משנה מה קורה ביניהם, הם לעולם לא מצליחים

להתכחש למשיכה המינית ביניהם.

ידיה נשלחות בזריזות, מתירות את חגורתו ומושכות את מכנסיו

במורד רגליו, תוך כדי שלשונו מראה לה מה הוא רוצה לעשות.

הוא דוחק אותה לאחור לעבר המטבח, בזמן שהוא בועט את מכנסיו

מרגליו ונפטר מהחולצה שלו. גופה נדרך בעת שהוא מושיב אותה

על הדלפק הקר ומחליק לתוכה שתי אצבעות. היא לופתת את איברו הזקור ומעסה אותו בכפות ידיה הקטנות בקצב המתאים לתנועות אצבעותיו.

"אני צריך להיות בתוכך," הוא לוחש לתוך שפתיה. לא אכפת לו עד כמה נואש הוא נשמע. זו האמת. הוא מפשק את רגליה לרווחה, והיא מדריכה אותו פנימה. הוא שואף אוויר בחדות, מנסה לזכור לעמוד. לאחר שכל כולו בתוכה, הוא ממשיך לאחוז בה מסביב למותניה בידו. קצות אצבעות ידו השנייה משוטטות לאורך צווארה הדק, זוקפות את מבטה לעברו. הוא מרכין את ראשו ומרפרף עם שפתיו על גבי שפתיה. לשניהם יש כל כך הרבה דברים לומר זה לזו, אולם עושה רושם שאין ביכולתם למצוא את המילים.

"תישעני אחורה," הוא פוקד. היא מצייתת בלי להעתיק ממנו את מבטה לרגע. הוא אווז בירכיה ומקרב אותה אל קצה הדלפק. עיניו סורקות את דמותה, מתמוגגות על גופה המושלם. צבע עורה הזהוב, שיערה השחור המסתחרר סביב פניה הסקסיות. החלק הכי טוב בזווית הזאת הוא העיניים שלה. הן מושכות אותו לתוך עיניה היוקדות והאפלות שנדמה שצבען מעמיק בקרכתו. הוא חודר לתוכה, מנענע את מותניו. ושפתיה נפשקות כשהיא נאנקת בשקט. הוא מתחיל בקצב איטי, מתבונן בה מתרוממת על גבי הדלפק בזמן ששדיה מקפצים מעלה ומטה. היא מקמרת את גבה כך שהוא יחדור עמוק יותר לתוכה, והוא מעביר את אחיזתו מירכיה אל מותניה, ונע בקצב מעט תקיף יותר. עיניו נעצמות בזמן שהיא מתכווצת סביבו מבפנים. "לעזאזל, סאבי," הוא נאנק, הולך לאיבוד בתחושה המשכרת. שרירי רגליה מתכווצים, ובטנה מתגמשת שעה שעוצמת אחיזתה בפרקי כפות ידיו גוברת. היא קרובה, וגם הוא קרוב, אבל הוא מתכוון למשוך את זה זמן רב ככל האפשר.

הוא יוצא מתוכה, מתעלם מהקללות שלה בזמן שהוא מוריד אותה מהדלפק ומנחה אותה אל הספה. הוא מכופף אותה על מסעד הספה וחודר לתוכה מאחור. מכסה את גופה בגופו, רוצה להרגיש כל סנטימטר וסנטימטר מעורה. היא טומנת את ראשה תחת השמיכה

ופולטת זעקה פראית שעה שגומרת תחתיו. הוא לא רצה לגמור, אבל עוצמת האורגזמה שלה מביאה גם אותו לפורקן.

ברגע שהוא מצליח להתאושש הוא יוצא מתוכה, מרים אותה בזרועותיו ונושא את גופה הרפה אל חדר השינה, לא טורח להדליק את האורות. הירח מספק להם את כל האור שנחוץ להם. זקפתו עדיין ניכרת בתאורה העמומה, והיא פושקת את רגליה למענו. הוא מתמקם בין רגליה ונדחק פנימה בעדינות. עיניה המרהיבות ביופיין מתגלגלות לאחור בתוך ארובותיהן, כשהוא מחליק באיטיות בתוך התערובת החלקלקה. אין תחושה בעולם המשתווה לתחושה שהוא חווה כשהוא בתוך האישה הזאת. במשך מספר השעות הבאות הם עושים אהבה, נכנעים לתשוקותיהם.

שניהם חמים ורביקים כשהם נפרדים למשך מספיק זמן כדי להגיע למקלחת. בשעה אחת בלילה היא כבר מכורבלת לצידו במיטה, בזמן שאצבעותיו מטיילות במעלה ובמורד זרועה. הם רגועים לחלוטין בעודם עטופים בשמיכות שהוא לקח מהספה בזמן שהיא ייבשה את שיערה. הם לא דיברו יותר מדי, אבל הוא צריך לדעת מה עבר עליה היום. "סאבי?" הוא לוחש, בודק אם היא ערה.

היא זזה במקומה ומנידה בראשה קלות. "זה היה בגלל תא המטען, במגרש החניה, ו.. קולה רפה, "זה פשוט החזיר אותי לאותו יום. אני לא יודעת מה השתלט עליי או למה, אבל –" הוא רוכן ונושק לראשה. "קול?"

"הממ?"

היא מכחכחת בגרונה וכולעת רוק בכבודות. "תבלה איתי את הלילה."

הוא מחייך, משכיב אותה על הצד ומחבק אותה מאחור. "תישני, בייבי, אני שומר עלייך."

לאחר שהיא אוחת בידו ונושקת לה בעדינות, היא מרשה לעצמה לשקוע בשינה.

סוואנה

אני מתעוררת בזרועותיו של קול שעוטפות אותי בחוזקה. אני רוצה להישאר כך לנצח, אך לשלפוחית שלי יש רצונות משלה. אני נחלצת מחיבוקו החם ונחפזת לשירותים. כשאני חוזרת אני רואה שהוא קם והתחיל להתלבש. אני מנסה לא להפגין את אכזבתי. עכשיו, לאחר זריחת השמש, אני יודעת שיהיה עלינו לשוחח, לכן אני לובשת חלוק וניגשת למטבח להפעיל את מכונת הקפה ולהוציא את החלב מהמקרר. אני מסתובבת ורואה את קול יוצא מחדרי. אני מבינה שעל אף שמוזר לי לראות אותו פה, בדירה שלי, זה מוצא חן בעיניי. זה צעד חיובי.

"אני מצטער, אני חייב לזוז. יש לי פגישה עם פרנק." הוא נעמד מולי ונושק לשפתיי בעדינות, ואחר כך מתרחק ממני שעה שענינו עצומות בחוזקה, כאילו שברצונו לומר משהו. "תחזרי הביתה אית, סאבי. את לא צריכה להוכיח שום דבר לאף אחד."

אני מטה את ראשי לאחור ובן רגע אני רואה אדום בעיניי. "להוכיח? קול, אני לא עושה את זה בשביל אף אחד. אני עושה את זה בשבילי."

"אם היית בבית, הייתי יכול להגן עלייך טוב יותר."

"אני לא צריכה שתגן עליי, אני –"

"אה, באמת?" ידיו מתעופפות באוויר. "אז מה קרה אתמול בלילה?"

לסתי נשמטת בתדהמה. אני לא מאמינה שהוא מטיח את זה בפניי. "לא התקשרתי אליך, קול. ג'ייק התקשר אליך!" "תודה לאל שהוא התקשר אליי! היית משותקת מפחד באמצע מגרש חניה, בקור מקפיא, ולא היית מוכנה להיכנס למכונית. הייתי צריך לעשות את כל הדרך מהבית כדי להגיע לשם!" הוא כמעט צועק. "פשוט תחזרי הביתה ותעשי לכולם חיים קלים יותר. את לא מוכנה." הדם שלי רותח! למה הוא לא מצליח לראות את ההתקדמות שלי? "אני ממש מצטערת, קול, שהרסתי לך את הערב. רק אחרי שג'ייק נתן לי את הטלפון הבנתי שהוא התקשר אליך." אני מושיטה את ידי

אל התיק שלי, מוציאה את הטלפון ומעלעלת באנשי הקשר עד שאני מוצאת את המספר של סו וכותבת אותו על פתק.

"מה את עושה?" קולו נשמע כרעם.

אני ניגשת אל הדלת ומחזיקה אותה פתוחה. "עדיף שתלך." הוא לוקח את הז'קט שלו ויוצא אל המסדרון. "בבקשה תודה לאמא שלך על הטלפון, אבל אני כבר לא אזדקק להגנה של הצללים." פניו נופלות לאחר שאני דוחפת את הטלפון הנייד ליד שלו. "אני מתנצלת על אי הנוחות שגרמתי לך אתמול. אתה יכול להישאר רגוע, זה לא יקרה שוב." אני לא מחכה לתגובתו ופשוט טורקת את הדלת בפניו. הוא אומר משהו שאינני מצליחה להבין, אך אני ממתינה עד שאני שומעת את קול צעדיו לפני שאני מעיזה להביט דרך חור ההצצה. ליבי כואב, אך אני מדחיקה את הכאב. על אף שהרגע הנחתי לאהבת חיי לצאת מהבית שלי, אין בכוונתי להניח לרגשותיי למשול בי.

אני משליכה את הסמרטוט שבו השתמשתי ומתיישבת על דלפק הבר. כפות הרגליים שלי הורגות אותי. המיטה שלי צועקת – לא, הספה שלי צועקת את שמי. חלפו תשעה ימים מאז ששמעתי מקול. לא אשקר, כואב לי בטירוף, אבל אני לא מוכנה לחזור בי מהחלטתי לחיות את חיי. כואב לי, אבל אני יודעת שאני זקוקה לזמן הזה לעצמי. אני מדליקה את הטלפון החדש שלי ושולחת לסו את המספר. אני לא יכולה להרחיק את כולם מחיי, ובפרט לא את סו. היא הייתה שם כשאיברתי את התינוק שלנו, ואני אוהבת אותה כמו אמא. היא דאגה לי, אבל לא דחפה את האף שלה לעניינים שלי.

"אני יכול לבקש ממך טובה ענקית?" ג'ייק פורץ לתוך מחשבותי. הוא נועץ בי את המבט המתוק ביותר שראיתי מימי, ומעפעף בריסו כמו מקצוען אמיתי.

"תלוי," אני משיבה, ולוקחת את כוס היין שהוא מזג לי הרגע. זאק

מרשה לנו לשתות על חשבון הבית, בעיקר מאחר שהוא יודע שאנחנו לא שתיינים גדולים.

"הבחור שאיתו אני יוצא מגיע לעיירה. עברו חודשיים מאז שהתראינו, ואנחנו רוצים לצאת... אבל הוא מגיע עם חבר שלו, והוא לא רוצה להבריז לו. הבעיה –"

"שהוא סטרייט, אני סטרייטית, ואני היחידה שיודעת שיש לנו –" "סוד בתמורה לסוד." הוא מחייך בשביעות רצון, יודע שאין לי ברירה.

אני מגלגלת את עיניי ומתבאסת מעצם קיומו של האינטרנט. אם הוא לא היה קיים, העבר שלי לא היה חוזר לנעוץ את שיניו בישבני. "מתי ואיפה?"

"יאא!" הוא מוחא כף ומייד ממחר להביט סביב, כשהוא נזכר שאנחנו עדיין בעבודה.

"טוב, ג'ייק, כל זמן שהוא לא יצפה ממני לכולם ושיהיה לו ברור שאין שום סיכוי לדייט שני."

"בטח." הוא מזנק מהדלפק. "יום חמישי, משקאות בצ'אפס. מה זה צ'אפס, לכל הרוחות?" אני שואלת.

הוא מסתובב ומבזיק לעברי חיוך שובבי. "אנחנו גרים במונטנה, יקירתי."

אני עוצמת את עיניי וחושבת שאולי יהיה צורך במסע קניות... הרי אין לי מגפי בוקרות.

קול

קול: איפה?

קית': עדיין בעבודה, יושבת ושותה עם ג'ייק.

קול: תודיע לה.

קית': אעשה את זה.

קול נכנס לסלון, שם אביגיל אוחזת בידה ספל תה. לאחרונה היא נאבקת בצינון אכזרי, והיא לא הצליחה לישון היטב. היא שולחת לעברו חיוך חמים. "בוא שב איתי, חמוד." היא טופחת על המושב לידה, והוא מתיישב בלי לחשוב פעמיים. "אתה נראה לחוץ. תספר לדודה אבי מה קורה בתוך הראש היפה הזה שלך."

חיוך עולה על שפתיו נוכח המילים שהוא רגיל לשמוע ממנה מאז שהוא זוכר את עצמו. "אני חושב שיכול להיות שהפעלתי עליה יותר מדי לחץ, הוא מודה, ומשחרר אנחה ארוכה. "בילינו את הלילה יחד, ובבוקר לחצתי עליה יותר מדי ואמרתי שהיא צריכה לחזור." הוא מושך בכתפיו, מרגיש אבוד. "אני יודע שיצרתי את הרושם כאילו שלכולם יהיה הרבה יותר קל אם היא תחזור, ושהתעלמתי מכל מה שהיא השיגה מאז שהיא עזבה את הבית. סאבי סילקה אותי, אביגיל, והיא החזירה לי את הטלפון שהיו בו את המספרים של כל אנשי הקשר שלנו."

"ובכן, עכשיו אני מבינה למה לא שמעתי ממנה." אביגיל לוגמת מהתה שלה.

הוא מעביר את ידו במורד צווארו. "היא כזאת עקשנית, ואני אוהב את זה, אבל..." הוא לא מצליח לסיים את המשפט.

"מה אם היא תעזוב אותך לטובת מישהו אחר?" היא שואלת, מסיימת את השאלה למענו. הוא מהנהן בראשו, ותחושת אי נוחות מכווצת את בטנו. "קול, אתה יודע שסוואנה רוצה רק אותך, אבל היא זקוקה למעט זמן כדי לחיות בלי שמישהו יכתיב כל צעד שהיא עושה. תן לה ללכת קצת בכוחות עצמה, ואחר כך היא תחזור אליך בריצה. אני מבטיחה לך."

"איך את יודעת?"

היא מניחה את ספל התה על הצלחת ואוחזת את ידו בידיה. "מפני שאני נמצאת על הכרור הזה הרבה יותר זמן ממך, ואני יודעת לזהות אהבת אמת כשאני רואה אותה. התמזל מזלך שזכית למצוא אותה בשלב מוקדם כל כך בחיים. רובנו ממתנינים חיים שלמים או לא

מוצאים אותה לעולם. תן לה מרחב, חומד. היא אוהבת אותך. לעולם אל תטיל בכך ספק.”
”בסדר.” הוא נשען לאחור ומשחרר אנחה ארוכה בעודו מתבונן באש, מנסה לשכנע את עצמו שאבי יודעת הכי טוב. בדרך כלל זה באמת נכון.

סוואנה

אני פותחת את הדלת ומוצאת את קית' יושב על הספה שלי ובוהה בטלפון שלו, ובו במקום השיערות בעורפי סומרות. הוא קם ממקומו, ואני יודעת שמשוהו איננו כשורה.

”שבי, סאבי.” הוא מחווה בראשו לעבר הכיסא, ואני עושה כמצווה עליי. ”מחר בבוקר את יוצאת לווינגטון. תארזי ציוד לשלושה ימים, ואני אאסוף אותך בשבע בבוקר.” הוא פונה בכיוון הדלת. ”נתראה מחר.”

”הממ... בסדר,” אני לוחשת, חשה בשכבת הקרח שעומדת בינינו. לפני שהוא יוצא, הוא נעצר ואומר, ”מה שלומך?”
”אני בסדר,” אני משקרת, ממאנת להיזכר בריב שלי עם קול. הוא סוגר את הדלת מאחוריו, מותיר אותי משותקת מאימה נוכח המחשבה שיהיה עליי לראות את האמריקאי שוב.

אני לא מצליחה להירדם, לא שציפיתי שזה יקרה. אני מתקיימת על שלושים דקות שינה בלילה. פעם אחת ג'ייק נשאר לישון על הספה, לאחר שהוא שתה יותר מדי, והצלחתי לישון ארבע שעות שלמות. אך זה פשוט לא משתווה להרגשה שאני חווה בעודי עטופה ברשת הביטחון של קול.

כבר נמאס לי לבהות בקיר בסלון, לכן בשעה שש כל החפצים שלי כבר ארוזים ואני יוצאת מהדירה. כן, הדירה שלי בהחלט נראית ביתית יותר בזכות הקישוטים שג'ייק עזר לי לתלות, אבל אני בוהה בקירות

במשך זמן רב כל כך, שאפשר להשתגע. אני מחליקה פתק תחת דלתו של ג'ייק ומודיעה לו שאיעדר למשך כמה ימים ושהוא מוזמן להמשיך להשתמש בקפה שלי. החלפנו מפתחות למשך כמה ימים.

אני יורדת במעלית, מאחר שיש לי שפע של זמן, ומוצאת לעצמי כיסא בלובי. הגבר מאחורי הדלפק מהנהן לעברי לפני שהוא חוזר לשחק בטלפון שלו. אני מונה את מספר הפעמים שאני שומעת את רחש תנור החימום, את מספר המרצפות על הרצפה ואת מספר הפעמים שהגבר בדלפק מביט בכיווני. לאחר שאני יושבת במשך שלושת רבעי שעה, אני כבר לא מסוגלת לשאת זאת יותר. עליי לעשות משהו, ואני פותחת את הטלפון, המכיל את שני המספרים הבודדים ששמרתי – של ג'ייק וסו – ולוחצת על שמה של סו.

"סוואנה?" שואלת סו, קולה מבובל. ובצדק. לא שוחחתי איתה מעל לשבוע, ואין לי ספק שהיא שמעה על הריב שהיה לי עם קול. אני לא מנסה לתפוס ממנה מרחק, פשוט יותר קל לי להתנתק מכולם בבת אחת.

"היי, סו. הערתי אותך?"

היא מצחקקת. "לא, אני כבר ערה. את יודעת שאני טיפוס של בוקר." היא משתתקת, ואז מוסיפה, "הכול בסדר, יקירה?"

"כן, אני... רק רציתי לבדוק מה שלומך."

"אני בסדר. נאבקת בשלג, כמו כולם בחורף הזה. ומה איתך?"

"אני בסדר," אני משיבה מהר מדי.

אני שומעת את הכיסא שלה חורק. "טוב, אז שיחקנו לפי כללי הנימוס. עכשיו את רוצה לספר לי את הסיבה האמיתית שבגללה התקשרת?"

"אני פוחדת," אני מתוודה.

"לגבי מה? הנסיעה שלך?"

אני עוצמת את עיניי. כמובן שהיא יודעת על וושינגטון. "כן, ולא רק בגללה."

"אני מבינה את הפחד שלך מהנסיעה. גם אני הייתי פוחדת. זה

טבעי לגמרי." היא משתתקת. "מה עוד מפחיד אותך, סוואנה?"

אני מושיטה את ידי אל השרשרת שלי ואוחזת בפתית השלג בחוזקה. גרוני מתכווץ כשאני חושבת על קול אבל אני לא אומרת דבר. אין לי שמץ של מושג היכן להתחיל.

”סאבי, כשתחזרי אני רוצה שתבואי לבית הצללים ותבלי איתנו את אחר הצוהריים וערב שבת. עבר יותר מדי זמן מאז שהיית בבית, וכולם מתגעגעים אלייך. אני מבינה שאת זקוקה למרחב, אבל זה לא בריא לבודד את עצמך מכל מי שאוהב אותך.” המילה רוויה ברגש.

אני מתגעגעת לכולם ממעמקי נפשי. כיצד אוכל לסרב לסו?
”בסדר, אני לוחשת, מתוך פחד שקולי יישבר. אני נושאת את מבטי ורואה את קיט’ משוחח עם השומר. הוא בוחן אותי במבטו בזמן שאני מסיימת את השיחה עם סו.

פרק 3

"את מוכנה?" שואל קית', ומושיט את ידו אל ידית המזוודה שלי. אני יוצאת בעקבותיו אל צינת הבוקר. בחוץ עדיין שוררת חשכה, מה שמשווה להכול מראה קריר יותר. הרכב עדיין חמים, ואנחנו מעבירים בדממה את כל הדרך אל שדה התעופה. מעציב אותי שקית' מתרחק ממני. אני יכולה להאשים אותו? זה מה שאמרתי לקול שאני צריכה. זה לא מה שאני רוצה, את ההזדמנות למצוא את עצמי? אני לא יכולה לעשות זאת בזמן שקית' משגיח עליי מדי יום ביומו. לכן אני סותמת את הפה, מביטה לפנים ומנסה להדחיק את הפחד שמזדחל במעלה עמוד השדרה שלי.

שדה התעופה שקט, ובקושי יש בסביבה נפש חיה. קית' מגיש לי את כרטיס הטיסה בזמן שמישהו פוסע לעברנו. אני מתבוננת כשקית' מושיט את ידו ולוחץ את ידו של הגבר בחוזקה.

"סוואנה, זה הסוכן האן. הוא עובד תחת פרנק. הוא ייסע איתך לווינגטון ויורד שאת מוכנה למסור את העדות שלך." אני כמעט מתמוטטת בו במקום. קית' לא יתלווה אליי; הוא לא יהיה הסלע שלי בעודי עוברת את כל זה. "את תהיי בסדר, אני אגיע לאסוף אותך כשתחזרי." ליבי צונח אל בטני, כמו מחפש פתח מילוט.

אני נאלמת. אינני מסוגלת אלא להנהן קלות וללכת בעקבות הסוכן האן לשער, משם אנחנו יוצאים אל המטוס הקטן ועולים עליו. המטוס שיביא אותי אל פתחו של הסיוט הנורא מכל. ברגע שאנחנו ממריאים אני מתנתקת ושוקעת במחשבותיי.

קול

קול מאזין לאביו שמדריך אותו ואת הצוות שלו על המטרה שעליהם לחלץ ממקסיקו סיטי. ייתכן שהם מחזיקים בילד בניסיון לסחוט דמי כופר, ובמקרה ההורים שלו הם הבעלים של רשת בתי הקזינו גאריסון, אחת מחברות הקזינו הבין-לאומיות הגדולות ביותר, שידועה גם בצד המפוקפק שלה. הם התבקשו לבדוק את העניין.

קית' מקיש על הדלת ונכנס פנימה, קוטע את השיחה. "סאבי עלתה למטוס. היא אמורה להגיע לשם תוך שעה."
 לסתו של מארק נשמטת והוא זז במושבו. "לא הצטרפת אליה?"
 קית' נד בראשו ומארק פונה להביט בקול. "למה הוא לא טס איתה?"

"יש לנו עבודה", רוטן קול בעודו מרים תיקיית מסמכים, אך עושה רושם שגם מארק רוצה להביע את דעתו.

"הממ... מה?" מארק מתרומם מהכיסא שלו ונועץ בהם את מבטו.
 "אתה רוצה לומר לי שסאבי נמצאת על המטוס הזה לגמרי לברדה?"
 "תניח לזה", מזהיר דניאל.

"לא! מישהו צריך להיות איתה. היא תצטרך להתייצב מול האמריקאי ומול ליין! קול, אתה צריך להיות שם איתה, לא להסתתר מאחורי השולחן שלך."

קול שומט מידו את תיקיית המסמכים העבה, וג'ון מזנק ממקומו בבהלה. "אתה לא חושב שאני רוצה להיות שם, מארק? אתה לא חושב שקורע אותי מבפנים לדעת שהבחורה שלי נמצאת במרחק מדינה ובהישג ידם של האנשים שניסו לרצוח אותה? להישאר מאחור ולעשות את העבודה שלי. לצאת למשימה במקסיקו, וכל מה שאני רוצה זה להיות איתה באולם בית המשפט. אני לא מסתתר. לא עשיתי את זה בפעם הקודמת, הפעם אני ממלא פקודות. אני חייב לעשות את זה, למען כולם, ובייחוד למען השם הטוב של הצללים." הזעם כמו עולה ממנו בעת שהוא מסב את מבטו אל מארק, שנסוג ממתקפתו ומהנהן בראשו. עכשיו הוא מבין.

הטלפון של פול מצלצל, מפוגג מעט מהמתח השורר בחדר. "יש לנו מיקום. כדאי שנצא לדרך."

סוואנה

אני רועדת במשך כל הנסיעה לבסיס בווינגטון. הסוכן האן ידידותי, אבל אני רוצה רק להתכנס בתוך עצמי, להישאר כבויה, לא להשיב לשאלות על מזג האוויר. אין לנו דבר במשותף. אני חושבת על סו, תוהה אם עליי להתקשר אליה רק כדי לשמוע את קולה... אך זה לא הקול שאני באמת רוצה לשמוע.

"שלום טוב, סוואנה." פרנק מחייך בעודו מקבל את פניי כשאני יוצאת מהמכונית. "בבקשה היכנסי." הוא מושיט לי תג מבקר ומוביל אותי לעבר מבנה גדול ואפור, בו הכול מעומעם, החל בצבע הקירות וכלה בבגדי האנשים ואפילו הקולות שלהם. "זה המשרד שלי. אני יכול להביא לך משהו?"

"אני אשמח לקפה, תודה," אני אומרת בקול רפה כדי להתאים לסביבה, ואחר כך מתיישבת מול שולחן המתכת שלו המכוסה כל כולו בניירת. על הקירות תלויות מספר תמונות המציגות גרסאות שונות של פרנק בצעירותו, החל בגיוסו לצבא, ושתי תמונות נוספות עם הנשיא אובמה והנשיא לשעבר בוש. אני מבחינה במדליות התלויות בתוך קופסאות עץ, וברובה עתיק הניצב בפינה, כמו ממתין שמישהו יישא אותו על כתפו. הוא מגיש לי קפה ומתיישב. "תודה." הוא פותח תיקיית מסמכים וניגש היישר לעניין. "בהתחלה נחטפת מהדירה שלך בניו יורק בידי ראול פארו."

"אני רואה שאתה לא מבזבז רגע מיותר," אני ממלמלת, בעודי מתחלחלת באימה. "אין לי מושג מי זה ראול פארו." פרנק מושיט לי תמונה. נדרשים לי מספר רגעים, אולם אז אני מבינה והזיכרון עולה בתודעתי. הפצע ברגלי, הקור, איזשהו חומר סמיך שמאוחר יותר

גיליתי שהיה דם והריח בטנדר. "הצבעים? החבר'ה האלה צבעו את הדירה שלי בשבוע שחטפו אותי. אני זוכרת את אבזם החגורה שלו," אני אומרת, שעה שאני מצמידה את האצבע שלי לאבזם שבתמונה. "כן, הם סרקו את הסביבה, עקבו אחרייך, למדו את ההרגלים שלך." אני מחזירה לו את התמונה ונזכרת שלין ציינה שאפשר לקנות את אבזמי החגורות האלה בכל פינת רחוב. אני מרגישה שהרוח יוצאת לי מהמפרשים. חתיכת כלבה! אני לא מסוגלת להאמין שהיא לא ידעה על מעשיהם, הרי היא בעצמה שכרה אותם לעבודה, לכל הרוחות! אני תוהה כמה פעמים נוספות נתקלתי באנשים שהיא שכרה שיעזרו לה לחטוף אותי.

פרנק ואני עוברים על כל פרטי התיק שלי. כאשר הסוכן האן, שחולק איתי חדר, לוקח אותי לבית המלון, המוח שלי כבר מטוגן כהוגן. אני אסירת תודה על הסוויטה בת שני חדרי השינה. הוא מציע להזמין ארוחת ערב, אך אני מסרבת. אני רק רוצה לישון. מחר פרנק רוצה שאפגש עם מספר עורכי דין, ואני רוצה להישאר ערנית מספיק כדי לקלוט את כל הדיבורים המשפטיים שמצפים לי.

היום עובר עליי בערפול, ממש כמו היום הראשון. לוקחים אותי לחדר ישיבות ומתשאלים אותי במשך כארבע שעות. מדובר באותן שאלות, פחות או יותר, רק בניסוח מעט שונה. הם נותנים לי כל כך הרבה עצות, ואני כל כך מבולבלת, שאני כמעט שוכחת את שמי שלי. אינני יודעת מימיני ומשמאלי. בסופו של דבר, ממש לפני שאני עומדת להרים ידיים, הם מודיעים לי שאני צריכה ללבוש שמלה שחורה פשוטה ונעלי עקב, וללכת עם שיער פזור וללא שום תכשיטים. אני מושיטה את ידי אל השרשרת שלי ואוחזת בה בכל כוחי. אחת מהנשים מסכימה שאשאיר אותה, אך שאיפטר מכל שאר התכשיטים. הם לא רוצים שאיראה נוצצת מדי. אינני מבינה מדוע, אך כבר לא אכפת לי מכלום. אני רק רוצה לשרוד את מחר, ואז אוכל לחזור לבית שלי.

"את רוצה לאכול משהו?" שואל הסוכן האן בזמן שאנחנו חוזרים למלון ברגל. אני מנידה בראשי לשלילה. "מה עם לשתות משהו?" אני נושאת אליו את מבטי ורואה שהוא מחייך. "לא יזיק לי לשתות משהו עכשיו."

"נשמע ממש טוב, האמת." אני מחייכת אליו והולכת בעקבותיו למסעדה מקסיקנית קטנה.

"הממ..." אני מצביעה על השלט, "אני לא רוצה לבאס, אבל אני מעדיפה כל דבר על פני אוכל מקסיקני."

הסוכן האן מצחקק קלות, ואחר כך מצביע מעבר לכביש, על מסעדה איטלקית. "טוב יותר?"

"בהרבה, תודה." אני הולכת בעקבותיו אל מעבר החצייה. אנחנו מתיישבים בפינת המסעדה ותוך זמן קצר כבר לוגמים מרלו.

"איך את מתמודדת עד עכשיו?" הוא שואל, ואז לוקח פיסת לחם, טובל אותה במעט שמן וחומץ ומשליך אותה לתוך פיו.

אני מושכת בכתפיי, מפני שאין לי ממש מושג. "תשאל אותי מחר."

הוא מצחקק, אולם אז נופלת עליו דממה והוא שוקע בהרהורים. "את יודעת מי אני?"

אצבעותיי מסחררות את הכוס בידי, כך שהיין מסתחרר בדפנותיה ומדמם בחזרה מטה, מותיר בעקבותיו קווים עבים. "לא, אבל אם אתה מתכוון לומר לי שאתה עובד בשביל האמריקאי או בשביל הקרטלים, לפחות תן לי יתרון של חמש דקות."

"חה!" הוא מטה את ראשו לאחור. "לא, אין מצב. אני זה שמצא את לוגאן ביום שהוא ברח מהשבי."

"אה," אני לוחשת, בו במקום חשה כלפיו אסירות תודה. "הייתי שם גם כשמצאו אותך בבית של האמריקאי," הוא מוסיף.

אני מחייכת אליו. מתחילה להתרגל לעובדה שעל אף שאינני זוכרת את כולם, אינספור אנשים פגשו אותי בנקודה כזאת או אחרת. אני מרגישה צורך להסביר את התנהגותי. "אני מצטערת שהייתי כל כך לא ידידותית. אני בסך הכול מנסה לשרוד את

התקופה הזאת, כדי שאוכל להבין מה אני רוצה לעשות בשארית החיים שלי."

"נשמע מתיש."

"זה באמת מתיש!" אני פורצת בצחוק, חושבת לעצמי שנחמד שאני עדיין מסוגלת לצחוק.

האוכל שלנו מגיע, ואנחנו מתחילים לזלזל תוך כדי שאנחנו מפטפטים על הא ועל דא. רק כשהוא מזכיר את המיונים לכומתות הירוקות, אני מרגישה במשהו שמגיח מנבכי זיכרוני ומכרסם בקרבי. "מה?" הוא שואל, לאחר שהוא מבחין בהבעת הפנים שלי.

"קורה לך לפעמים שאתה מרגיש שאתה כל הזמן שוכח משהו חשוב?" אני עוצמת את עיני ומנסה לחשוב. "אני חושבת שזה קשור לדייבי... המגויס החדש לבית." אני קולטת את מבטו הבוהן של האן. "אני מתנצלת, זה שום דבר."

"זה בסדר. כן, קורה לי, וזה מעצבן."

"מאוד," אני מסכימה. "זה כמו שאתה רואה את קצה החבל, אך הוא נמצא ממש מחוץ להישג ירך. יש לי תחושה שאם רק אוכל לאחוז בו ולמשוך, הזיכרון יחזור אליי." אני פורצת בצחוק ומנידה בראשי. "נו, טוב, מחר מצפה לי יום מתיש. כדאי שנחזור."

"כן," הוא לוקח את המעיל שלו. "בואי נחזור."

"הסוכן האן?"

"כן?" הוא פונה להביט בי.

"תודה שלקחת אותי לארוחת ערב, ותודה על השיחה. זה עזר לי

קצת."

הוא מגיש לי את הכובע שלי. "אני שמח לשמוע, סוואנה. מאוחר יותר, בעודי שוכבת במיטה עם ראש מעט סחרחר מאלכוהול, בדיוק במידה שתרוסן את הרעד בגופי, אך לא מספיק כדי לעצור את שצף המחשבות שלי על מחר, לפתע הטלפון שלי מצלצל לידי. במוחי מבזיק ניצוץ של תקווה שאולי מדובר בקול, אך זה לא הוא.

ג'ייק: לקפה יש טעם מוזר.

אני מחייכת ונשכבת על צד גופי.

סאבי: יש לו טעם מצוין.
ג'ייק: נכון, אבל משעמם לי בלעדייך.
גם אני מתגעגעת לחבר שלי.
סאבי: מצטערת. אני חוזרת הביתה ביום חמישי בבוקר.
ג'ייק: יופי! הדייט הכפול שלנו עדיין קורה, נכון?
לכל הרוחות.
סאבי: זה לא דייט, אבל כן.
ג'ייק: רוצה לשמוע קצת רכילות? יש לי חדשות טובות וחדשות רעות.
אני מהרהרת לרגע...
סאבי: אולי... תתחיל בחדשות הרעות?
לרגע משתררת דממה, ואני תוהה אם החדשות קשורות לעבודה.
אני תוהה אם מישו פוטר מהעבודה. אוי, אני מקווה שלא.
ג'ייק: אתמול ראיתי את לוגאן בעיירה... עם הכלבה של העיירה, כריסטינה. היא לא הורידה ממנו את הטלפיים שלה לרגע. רק חשבתי שכדאי שתדעי.
בטני צונחת בקרבי... אוי...
ג'ייק: ועכשיו לחדשות הטובות! זאק שכר עובדים חדשים... הם נראים מעוררי תיאבון! נדמה לי שאחד מהם משחק בנבחרת שלי. לא מזיק לקוות.
אני נשכבת על גבי וליבי מתכווץ עד כאב.
סאבי: תודה שעדכנת אותי, מקווה בשבילך שהוא משחק בנבחרת שלך.
ג'ייק: את בסדר?
כלל וכלל לא.
סאבי: אני מקווה שאחרי מחר אהיה בסדר. כדאי שאלך לישון... לילה טוב.
ג'ייק: תתקשרי אליי אם את רוצה לפטפט. לילה טוב, סאבי.
חיבוקים ונשיקות.

"את נראית..."

"אני יודעת." אני חוטפת את הקפה שהאן הביא לי ולוגמת ממנו כמה לגימות ארוכות. "לא ממש הצלחתי לישון."
"בכלל?" הוא שואל, בעודו לובש את הז'קט שלו ובוחר את השקיות השחורות תחת עיניי.

"אתה היית מצליח?"

"לא, כנראה שלא." הוא מעיף מבט בשעון. "כדאי שנוזז."
פרנק עשה עבודה מצוינת והצליח למנוע את סיקור האירוע בתקשורת. היחידים שיודעים שאני אמורה להעיד היום בבית המשפט הם עורכי הדין והשופט.

נאמר לי לשבת על ספסל ולהמתין שיקראו בשמי. הסוכן האן ופרנק משוחחים עם עורכי הדין בהמשך המסדרון, רחוק מספיק כך שלא אוכל לשמוע את שיחתם.

אני פקעת עצבים. אני חשה ברעד קל המתחיל ברגליי. אני פוחדת כפי שמעולם לא פחדתי. אני עומדת לאבד את זה לגמרי. כל נשימה שאני נושמת מאתגרת אותי יותר מקודמתה, כאילו שיש משקל כבד המכביד על החזה שלי. הטלפון שלי מצלצל ומרטיט את תיק היד שלי. הייתי אמורה לכבות אותו, אבל שכחתי. אני עונה לטלפון ללא כל מחשבה מוקדמת.

"הלו?"

"סוואנה?" קולו של קול שוטף אותי. "את בסדר? את בבית המשפט?"

"א-אני לא חושבת שאני יכולה לעשות את זה." המילים בוקעות מבין שפתיי. "אני לא רוצה לעשות את זה."

"היי, בייבי, בטח שאת יכולה. תחשבי מה יהיה אפשר להשיג בזכות העדות שלך. תחשבי כמה זמן הוא יישב בכלא. אני יודע שזה מפחיד, אבל את חזקה, ואת יכולה לעשות את זה."

אני נאחזת במילותיו, מצטערת שהוא לא פה איתי. מרגישה בשלווה השוטפת אותי כשאני שומעת את קולו.

"סוואנה מילר, "נשמע קולו של פקיד. הסוכן האן ופרנק ניגשים אליי, ואני חשה באימה הגואה בקרבי.
 "קול! אני... אני חייבת ללכת."
 "סאבי –"

"תודה שהתקשרת." אני מנתקת את הטלפון ומכבה אותו. אני לא יכולה להאזין למה שברצונו לומר. זה עלול לשבור אותי סופית.
 הפקיד מחזיק את הדלת פתוחה כשאני נכנסת לאולם בית המשפט הענקי. למרבה הפלא, אין בפנים הרבה אנשים. ראשי נותר זקוף כשאני חולפת על פני שולחן של עורכי דין. אני מרגישה כאילו שהם משליכים לעברי חיצים במבטיהם. ליבי הולם שלוש פעמים על כל צעד שאני עושה. אני עומדת מול הכיסא ומאחורי השולחן, בזמן שהשוטר מבקש ממני להרים את ידי הימנית ולהניח את ידי השנייה על התנ"ך. אני בולעת רוק בכברות, גרוני יבש. חם לי. אני תופסת את מקומי בעצבנות, התובע ניגש להציג בפניי סדרת שאלות. תחילה עושה רושם שהעניינים מתקדמים באיטיות. עליי להיזכר ביום שבו נחטפתי, ואחר כך לתאר את האירועים שקרו במהלך שבעת החודשים שהוחזקתי בשבי, ובסופו של דבר לתאר מתי חולצתי. אני ממש מותשת, אבל אני פה, ככה שלא הייתי יכולה לעצור גם אם הייתי רוצה. אני מקבעת את מבטי בפרנק, שמהנהן לעברי ומראה לי שהוא איתי. ואחר כך השאלות מתחילות להגיע בקצב מהיר יותר ויותר, בלי שתהיה לי הזדמנות להרהר בהן.

"את אומרת שראית את הלקוח שלי? אך מצד שני טענת שלא ראית את הפנים שלו? אין בזה שום היגיון, מיס מילר."
 "הייתי איתו, אני יודעת –"
 "איך את יודעת? איך את יודעת שזה לא היה מישהו אחר?"
 "כי אני יודעת –"

עורך הדין מבזיק לעברי חיוך זחוח. "את זקוקה לראיות, מיס מילר. את לא יכולה להתבסס רק על תחושת בטן." אני פוצה את פי, אך הוא קוטע אותי. "עכשיו, אמרת שהלקוח שלי לכאורה רצה את לוקה דונובן. את בטוחה, או שמא מדובר בתחושת בטן נוספת?"

"ראיתי אותו לוחץ על ההדק," אני אומרת, ואינני מצליחה לכבוש את הגיחוך שבוקע מפי. אני רואה שפרנק מניד בראשו, מזהיר אותי שעליי להירגע.

עורך הדין מרים שלט קטן ומכוון אותו לעבר מסך. "מיס מילר, את ידועה בתור אחת שמקבלת שפע של תשומת לב מהתקשורת, נכון?" דמי רותח, אולם הוא לא מחכה שאענה לפני שהוא מציג תמונה שלי על המסך. נשימתי נעתקת מפי נוכח התמונה שלי, שיכורה כהוגן, שפורסמה בעיתון US Weekly. הוא עובר בין מספר תמונות, את חלקן כלל לא ראיתי לפני כן. קולו נוטף עוקצנות בעודו שואל, "אף פעם לא אהבת את העיסוק של אבא שלך בפוליטיקה, נכון? רואים שניסית להקשות עליו להתקדם."

"התנגדות, כבודו. הטרדת העדה."

"ההתנגדות התקבלה. אדון וילסון, בבקשה תגיע לעניין."

עורך הדין מניח יד על חזהו. "כמובן, כבודו." הוא פונה להביט בי. "יצא לך להיקלע ללא מעט צרות עם התקשורת, נכון?"
"לא, זה לא מה ש –"

"אז השתמשת בתקשורת בתור השופר שלך, והפצת בעיתונים את העובדה שיש לו בת אלכוהוליסטית."
"התנגדות!" קורא עורך הדין שלי.

"אני חוזר בי מטענתי, כבודו." עורך הדין החלקלק מרים את ידיו באוויר.

על אף שהוא חזר בו מטענתו, שנים עשר המושבעים בכל זאת שמעו את השקר. הוא פונה להביט בי שוב. "את חייבת להודות שהתקשורת הייתה להוטה לפרסם תמונות שלך."

הוא פונה אל חבר המושבעים ומצבעי לעברי. "אני חושב שמיס מילר חיפשה דרך להתנקם באבא שלה, שנכנס לפוליטיקה בזמן שבו הוא היה אמור להיות בבית ולסייע בטיפול באימה החולה. היא הגתה תוכנית עם סגן ראש העיר לוקה דונובן," לסתי נשמטת בתדהמה לשמע ההערה השקרית המגוחכת הזאת, "על פי התוכנית, היא תיחטף בעזרת חברתה הטובה ביותר לין, שזכתה לטעימה קטנה מהחיים

הפוליטיים והשתוקקה לעוד. עד כדי כך, שהיא פונה בבקשת עזרה אל חבר ותיק שהוא במקרה ראול פארו, סוחר סמים ידוע מהקרטל המקסיקני. מיס מילר 'נחטפת' ושוהה בקאבו למשך כמה חודשים, עד שצבא ארצות הברית מתערב והעניינים מתחילים להסתבך. אז ראול פארו מתחיל לפחד ומחליט לטמון פח לגיס שלו. "עורך הדין מצביע על הלקוח שלו, עליו אינני מסוגלת להסתכל." "הלקוח שלי, דנטון בארלו." חבר המושבעים מביט בי בבלבול, כאילו שהם מנסים להבין כיצד פיסת המידע החדשה הזאת משתלבת בסיפור. "מיס מילר פיתתה את הלקוח שלי, היא ניצלה אותו ושכנעה אותו שהיא אוהבת אותו. היא לא הסתפקה בכך ואפילו שכבה איתו. היא ניצלה אותו בשביל סקס, מידע, כסף –"

זהו! זה הקש ששבר את גב הגמל! אני כבר לא מסוגלת לשאת את השקרים האלה!

אני מזנקת ממקומי, שעה שדמעות זולגות במורד פניי. "חטפו אותי מהבית באמצע הלילה!" אני צועקת, וכולם מקפצים בבהלה. "התייחסו אליי כמו אל חיה מטונפת, האכילו אותי שאריות, השקו אותי במים מלוכלכים, נתנו לי מיטה מלאה חרקים. הכו אותי עד שכבר לא הרגשתי שום כאב, במשך שבעה חודשים מזורגים!" אני מצביעה על האמריקאי, לראשונה מתבוננת היישר לתוך עיניו. "קנית אותי כאילו שהייתי חתיכת בשר. אמרת שאתה אוהב אותי, ואני תיעבתי אותך. לא הייתי כמו שאר הנשים שהאמינו למילים שלך. אני חזקה מספיק כדי לראות אותך כמי שאתה באמת, אדם חלש!" השופט צועק משהו, אך אינני מקשיבה. מבחינתי אין באולם בית המשפט אף אחד חוץ ממני ומהאמריקאי. ולשם שינוי, הפעם הוא לא יכול לגעת בי. "אני יודעת את האמת, דנטון, לא משנה מה יקרה פה היום. אני יודעת שאתה פחדן, שאתה קונה נשים כי הן לא יכולות לאהוב את מי שאתה באמת, הן לא יכולות לסבול מי שאתה באמת. אני מקווה שתירקב בגיהנום, חתיכת בן זונה שכמותך." אני נמשכת מזרועי בירי שוטר שגורר אותי מחוץ לאולם בית המשפט. מצמידים אותי אל חיקו של פרנק ולוקחים אותי אל חדר קטן.

"אלוהים אדירים, סוואנה!" אומר פרנק, ומעביר את ידו בשיערו הקצוץ.

אני רוכנת מעל לשולחן, לפתע מותשת. "אני רוצה לחזור הביתה, אני לוחשת.

"סוואנה, את עדיין צריכה להעיד נגד לין."

אני לא מסוגלת לעשות זאת. אני לא מוכנה לעשות זאת. "לא." אני זוקפת את גבי וראשי מתחיל להסתחרר. "אני סיימתי, פרנק." אני פותחת את הדלת ויוצאת החוצה.

קול

קול מצמיד את גופו של הילד הקטן אל חזהו בזמן שהם יורדים מהמסוק ועושים את דרכם אל הבית הבטוח. המסכן הקטן התעלף במהלך מבצע החילוץ. החוטפים החזיקו בריידר במשך שישה ימים קשור למיטה במחסן סחורות ישן. בהתחשב בנסיבות, הוא יצא מזה ללא נזק חמור. אביגיל רצה אליהם ולוקחת את ריידר מקול, נחפזת להכניס אותו למיטה חמה. מחר הוא ייכנס לתוכנית להגנת עדים. לעת עתה, הבחור הקטן פשוט צריך לנוח קצת.

במהלך המקלחת החמה לה קול ציפה בכיליון עיניים, הוא שומע את הטלפון שלו מצלצל בסמוך לכיור. הוא מנקה את דלת הזכוכית מאדים ורואה שמדובר בפרנק, מושיט את ידו ועונה לטלפון.

"פרנק, מה קורה?"

"לכל הרוחות, הם עשו לה חיים קשים." קולו של פרנק נשמע תשוש כהוגן. "הם קראו לה בכל שם גנאי אפשרי, טענו שהיא המוח מאחורי כל החטיפה, שהיא פיתתה את דנטון. זה היה אכזרי."

"מה שלומה?"

מעברו השני של הקו משתררת דממה. "בשלב מסוים היא איבדה את העשתונות וצעקה על דנטון עד שהוציאו אותה מהאולם."

"פאק." קול משעין את ראשו על הזכוכית הרטובה.
 "כן, היא הסתלקה ואמרה שנמאס לה. איבדנו אותה, הטלפון שלה
 כבוי והחדר בבית המלון ריק. אני מניח שהיא בדרכה הביתה."
 קול סוגר את זרם המים. "בסדר, אני אטפל בזה. רק תדאג לטפל
 בחרא מהצד שלך."

עד שקול מתחיל לרדת במדרגות, קית' כבר עושה את דרכו
 אליו. "היא הגיעה לשדה התעופה. היא נמצאת במונית, בדרך חזרה
 לדירה שלה. הייתי מציע לה טרמפ, אבל היא לא התקשרה אליי. היא
 התקשרה לאמא שלך."

קול מהנהן ושולף את הטלפון שלו, אולם קית' עוצר בעדו. "לא
 אכפת לי אם היא צריכה מרחב, אני לא מתכוון לשמור מרחק ממנה.
 היא משפחה, ואם היא סובלת –"

"אני יודע, ואני מסכים." קול נאנח ומקרב את הטלפון אל אוזנו.
 קולה של אימו נשמע מעברו השני של הקו.

"קול, היא בסדר," אומרת אימו ברוגע. "כדיוק יצאתי מהדירה
 שלה, וג'ייק אמר שהוא ייקח אותה לאכול משהו. היא נסערת, אבל
 בינתיים היא מחזיקה מעמד."

"בסדר. תודה, אמא."

"אין בעד מה, מתוק."

לאחר שהוא לא מצליח להתרכז בעבודתו ולו לשנייה אחת, קול
 מחליט לבדוק מה שלום ריידר, שעדיין שקוע בשינה עמוקה בחדרה
 הישן של סוואנה. "הוא נראה כל כך קטן," הוא אומר ברכות לאביגיל,
 היושבת בדממה ליד המיטה.

"כואב לשמוע על כל אדם שנחטף, אבל ילד בן חמש?" אביגיל
 מצמידה את ידה לחזה שלה. "המלאך הקטן והמסכן בטח היה מבוהל."
 "פראים," רוטן קול ומעיף מבט בשעון. שבע וחצי. "אני צריך
 לצאת. תתקשרי אליי אם הוא מתעורר."

"כמובן." היא מבזיקה לעברו חיוך רפה. "תמסור לסוואנה דרישת

שלום."

זמן קצר לאחר מכן, קול מקיש על דלת דירתה של סוואנה, אולם

לא נשמעת כל תשובה, וגם מדירתו של ג'ייק אין תגובה, אז הוא יורד לשוחח עם השומר בכניסה לבניין.

"היא יצאה לפני כשעה וחצי, לבושה ליציאה. היא הייתה עם השכן שלה. נדמה לי שהם אמרו משהו על בר בשם צ'אפס."
"תודה."

קול יוצא אל האוויר הקר בשנית, תוהה מה קורה לכל הרוחות. האם זאת הסיבה שבגללה היא לא רצתה שקית' יבוא לאסוף אותה, מפני שהיו לה תוכניות לצאת לבר? זה לא אופייני לסאבי.

הצ'אפס רועש והומה אדם. הלילה אפשר למצוא בבר הזה כל סוג מגף וכובע בוקרים הידוע לאדם. הוא מרגיש כמו דג מחוץ למים; זה דומה למקומות הביולוי שבהם הוא רגיל לבקר. הוא חשב שזה תקף גם לסוואנה. הוא משתמש במשקל גופו כדי לחצות את ים האנשים, ומושך את כובע הבייסבול השחור שלו למטה כדי לחפות על עיניו מפני האורות המסנוורים כשהוא סורק את פני האנשים. עד מהרה הוא מבחין בג'ייק וניגש אליו.

"איפה היא?" צועק קול מבעד לצלילי המוזיקה של Big and Rich.

ג'ייק נאנח ונד בראשו אל חברו. "תראה, לוגאן, היא יצאה לדייט. עבר עליה יום מזעזע, והיא זקוקה לערב חופשי."
קול רואה ארום בעיניים, הוא מרגיש כאילו שהרגע הוא חטף אגרוף בכטנו במפתיע. "איפה היא, ג'ייק?"
ג'ייק משפשף את פניו בידו, ואחר כך מחליט לקבל את ההחלטה הנכונה.

"במסעדת 'ברנוס צ'יזקייק' בבקשה תן לה ליהנות מהערב שלה. היא מותשת לגמרי." קול לא מגיב, הוא נחפו לצאת מהבר.

קול מבחין בה מבעד לחלון בית הקפה, ורואה שהיא לבושה במכנסי ג'ינס צמודים ובגופיית תחרה שחורה. לרגליה מגפיים אדומים. תלתלי שיערה הגדולים משתפלים במורד גבה, ועגילי כסף מנצנצים כשהיא מהנהנת בראשה ומחייכת אל הגבר שיושב מעברו השני של השולחן. עושם רושם שהוא מביע עניין רב בסוואנה.

הוא משחרר אוויר בכבדות ורוכן לאחור, כך שהיא לא תבחין בו. הוא מוציא את הטלפון שלו ומניח לאגודלו לרפרף על גבי המסך. תנועה מסבה את תשומת ליבו בחזרה אליה. הדייט שלה עומד, אומר משהו ומתרחק מהשולחן, ככל הנראה כדי להזמין משקה. היא מפנה את מבטה בכיוון החלון והוא מבחין בהבעת פניה העצובה, כאילו שהיא עומדת לפרוץ בבכי. היא מוציאה את הטלפון הנייד שלה, מעיפה מבט במסך ונראית מאוכזבת. הוא מזנק בבהלה אחרי שמישהו טופח על שכמו וכמעט שומט את הטלפון שלו מידו. "מה לעזאזל!" מארק עומד מאחוריו, חיוך על שפתיו.

"מה אתה עושה?"

קול לא יכול שלא לחייך אליו; שניהם מרגלים אחריה. "איך עובר עליה הערב?"

מארק רוכן להציץ בחלון. "היא התחילה אותו בצ'אפס, אבל לא נשארה שם הרבה זמן. המקום לא מצא חן בעיניה. בדרך חזרה, הבחור ניסה לאחוז בידה, אבל היא לא הרשתה לו. הם נמצאים פה כבר שעה. הוא מתעניין בה אבל מכבד אותה, ככה שנחכה ונראה איך הערב מתפתח." קול מביט בה ומבחין בחיוכה, אולם הוא לא מגיע עד עיניה. "היא נראית עצובה הערב. שמעתי שעורך הדין קרע אותה לגזרים." מארק מכחכח בגרונו. "אני חושב שיעשה לה טוב לראות אותך הערב, קול. ברצינות, כואב לה."

"אני לא יודע," נאנח קול, לא יודע מה עליו לעשות.

"טוב, אני אקבל את ההחלטה בשבילך. אני יכול להישאר פה ולקפוא מקור, או שאני יכול לשכב במיטה עם מל." הוא מושך בכתפיו. "אז... לילה טוב!" הוא אומר ונעלם בעודו מצחקק.

לאחר שהוא נכנס לרכבו, הוא מדליק את החימום ונערך לקראת לילה ארוך. עשרים וחמש דקות לאחר מכן, הם יוצאים מבית הקפה ועושים את דרכם אל הדירה שלה. הוא מתניע את הרכב, מתקדם לאיטו לאורך הרחוב וחונה במרחק מספר רחובות מהבניין שלה. היא נעצרת ליד הדלת ונפרדת ממנו לשלום, והבחור מחייך ושולח את ידו אל מותניה ומושך אותה אליו. היא מנידה בראשה לשלילה בזמן

שהוא מנסה לנשק אותה, אך הוא מהיר מדי ומפספס את האותות שהיא נותנת לו ומצמיד נשיקה לשפתיה. אש מתלקחת בוורידיו של קול, וידו נשלחת אל ידית הדלת בחטף, אך הוא ממחר לרסן את עצמו בעודו בוחן את תגובתה. היא מרימה את ידה והודפת אותו מעליה תוך כדי שהיא אומרת 'לא'. הבחור ממחר לסגת לאחור ולהתנצל, ואז הוא מושיט לה משהו שנראה כמו כרטיס. היא לוקחת אותו ומנופפת לו לשלום, ואחר כך מחכה שהוא יתרחק לפני שהיא נכנסת פנימה, מותירה את קול עם תחושת הקלה, אך גם עם תחושה איומה נוכח העובדה שהוא ריגל אחריה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטריילוגיה לחצי כאן